

43. Glazbena tribina Pula 2006.

Pula, 9. — 12. studenoga 2006.

SUSRETI GENERACIJA

43. Glazbena tribina Pula

**Utemeljena 1963.
U Opatiji od 1963. do 1999.
U Puli od 1999.
Međunarodna od 1994. do 2004.
Susreti generacija od 2004.**

**Hrvatsko društvo skladatelja
Cantus**

Četvrtak, 9. 11.

18:00

Filozofski fakultet, Pula

**POSILIJEPODNE JEDNOG
SKLADATELJA — STJEPAN ŠULEK**

Solisti:

Ivan Novinc, violina
Srebrenka Poljak, glasovir
Gudački kvartet Porin

Program:

Sonata za violinu i klavir

5. gudački kvartet

19:30

Crkva sv. Franje, Pula

**SJEĆANJE NA IGORA KULJERIĆA
(1938. — 2006.)**

Zbor HRT

Dirigent: Tonči Bilić

Solisti:

Valentina Fijačko, sopran
Martina Gojčeta Silić, mezzosopran
Ivo Gianni Gamulin, tenor
Luciano Batinić, bas
Mario Penzar, orgulje
Tomislav Kovačić, udaraljke
Božidar Rebić, udaraljke

Program:

Križu, daj nam Ti milosti —

*Starocrkveno pučko prikazanje života
sv. Ciprijana i Justine za muški zbor*

Hrvatski glagoljaški rekvijem, Misa
za umršeje za sole, zbor, orgulje i
udaraljke
(autorska verzija, 2002.)

Petak, 10. 11.

12:00

Hotel Histria — Kavana

**PROMOCIJA IZDANJA HRVATSKOGA
DRUŠTVA SKLADATELJA I CANTUSA**

16:30

Filozofski fakultet, Pula

**POSLIJEPODNE JEDNOG
SKLADATELJA — SJEĆANJE NA
STANKA HORVATA (1930. — 2006.)**

Solisti:

Pavica Gvozdić, glasovir

Tvrtko Sarić, gitara

Gudački kvartet Sebastian

Program:

Ostinati za glasovir

De diebus furoris za glasovir

Kafkophonie za gitaru i gudački
kvartet

20:00

Dom hrvatskih branitelja —

Velika dvorana

**SPLITSKI SKLADATELJSKI KRUG —
VEČER PRAIZVEDBI**

Splitski komorni orkestar

Dirigent:

Saša Britvić

Solisti:

Željko Milić, klarinet

Silvana Milišić Šoša, oboa

Ivan Božičević, glasovir

Zoran Velić, glasovir

Darko Grappone, vibrafon

Oliver Mandić, glockenspiel

Program:

Vlado Sunko

Zatočenik za gudače*

Mirela Ivičević

Unity na odmoru za klarinet in B i
gudački orkestar*

Ivan Božičević

Marittimo za obou, klavir i gudače*

Mirko Krstičević

U srcu Narnije za glasovir, vibrafon,
zvončice i gudače*

21:30

Dom hrvatskih branitelja — Mala
dvorana

**SJEĆANJE NA NEVENA BELAMARIĆA
(1949. — 2006.)**

Solisti:

Ksenija Sanjković, sopran

Berislav Arlavi, glasovir

Dirigent:

Josip Nalis

Program:

Grigorij Frid: Dnevnik Anne Frank,
monopera

Dramaturška obrada i režija:
Neven Belamarić

Subota, 11. 11.

10:00

Hotel Histria — Kavana

**PRESS: 24. MUZIČKI BIENNALE
ZAGREB, 19. — 28. TRAVNJA 2007.**

11:30

Circolo — Zajednica Talijana,
Pula

**PRAIZVEDBE — NATJEČAJ ZA NOVE
SKLADBE**

Solisti:

Ivan Novinc, violina

Krešimir Ferenčina, viola

Renata Penezić, flauta

Krunoslav Babić, tuba

Riccardo Luque Perdomo, fagot

Vitalij Muntjan, harmonika

Program:

Anđelka Bego Šimunić

Uzmorje za violinu i violu*

Branko Okmaca

Dyas za flautu i tubu*

Zdravko Lončarić

Dodir za flautu i tubu*

Massimo Brajković

Recitativo concertante za fagot i
harmoniku*

43. Glazbena tribina Pula

16:30

Filozofski fakultet, Pula

POSILIJEPODNE JEDNOG SKLADATELJA — BERISLAV ŠIPUŠ

Solisti:

Ratko Vojtek, klarinet

Katarina Krpan, glasovir

Tvrtko Sarić, gitara

Petrit Čeku, gitara

Zagrebački kvartet saksofona

Program:

Manie za piccolo klarinet

Ricercare za glasovir

Uspavanka za San Roa, pticu ljubavi
za dvije gitare

**Dick Tracy and the Mystery of Pretty
Piet** za bas klarinet, tam-tam i
zvončice

Im Garten deiner Liebe za kvartet
saksofona

20:00

Dom hrvatskih branitelja —
Velika dvorana

SVEČANI KONCERT UZ 100. OBLJETNICU ROĐENJA MILA CIPRE, IVANA BRKANOVICA I BORISA PAPANDOPULA

Varaždinski komorni orkestar

Dirigent:

Pavle Dešpalj

Program:

Milo Cipra

Concertino za gudački orkestar

Ivan Brkanović

Concertino za gudački orkestar

Boris Papandopulo

Sinfonietta za gudače

Nedjelja, 12. 11.

12:00

Župna crkva Rođenja Marijina,
Labin

GLAZBA ZA HARMONIKE

Harmonikaški orkestar *Stanko Mihovilić* OKUD-a »Istra«, Pula
Dirigent:
Damir Bužleta

Program:

Rudolf Bruči

Sinfonietta za orkestar harmonika,
udaraljke i elektroniume

Damir Bužleta

Poema pastorale za orkestar
harmonika

Sanja Drakulić

Noli tangere* za orkestar harmonika
(praizvedba)

Prostori

Hotel Histria

Pula, Verudela bb

Filozofski fakultet, Pula

Ulica I. Matetića Ronjgova 1

Crkva sv. Franje, Pula

Uspón sv. Franje Asiškog 9

**Dom hrvatskih branitelja, Pula (Velika i
Mala dvorana)**

Leharova 1

Circolo — Zajednica Talijana, Pula

Carrarina 1

Župna crkva Rođenja Marijina, Labin

1. svibnja 3

Filozofski fakultet, Pula

SUSRETIgeneracija

Srebrenka Poljak, glasovir

Ivan Novinc, violina
Tamara Petir, violina
Krešimir Ferenčina, viola
Neva Begović, violončelo

Program:

Allegro moderato
Un poco presto e sensibile
Allegro non troppo

Moderato — Quasi Recitativo
Larghetto (attacca) — Vivace

Akademik **Stjepan Šulek** (Zagreb, 1914. — Zagreb, 1986.), skladatelj, dirigent, violinist i pedagog, poslije Blagoja Berse, čiji je jedno vrijeme bio učenik, slovi za jednoga od najistaknutijih profesora kompozicije i instrumentacije na zagrebačkoj Muzičkoj akademiji. Njegovi su učenici bili Stanko Horvat, Milko Kelemen, Krešimir Šipuš, Pavle Dešpalj, Dubravko Detoni, Igor Kuljerić, Davorin Kempf, Branko Lazarin i mnogi drugi. Violinu je diplomirao u klasi Vaclava Humla i već za vrijeme studija počinje djelovati u tadašnjem Radijskom orkestru. S 25 godina postaje profesor violine na Srednjoj školi Muzičke akademije, a po završetku 2. svjetskog rata započinje njegova sveučilišna karijera, prvo kao docenta violine (1945. – 1947.), a zatim profesora kompozicije (1948. – 1975.). Istodobno aktivno nastupa u Klavirskom triju s I. Mačekom i S. Žepićem te u Zagrebačkom kvartetu u kojemu djeluje kao prvi violinist. Njegova karijera komorna glazbenika na vrhuncu je za vrijeme djelovanja u glasovitom Komornom triju (uz Ivo Mačeka i Antonija Janigra). Već 1958. počinje voditi Komorni orkestar RTV Zagreb s kojim je kao dirigent postigao iznimne uspjehe u zemlji i inozemstvu. Od 1954. redovni je član JAZU (danas HAZU) i dugogodišnji tajnik Razreda za glazbenu umjetnost. Kao skladatelj predstavio se tek po završetku II. svjetskog rata, a dotad napisana djela više nije smatrao integralnim dijelom vlastita opusa. Njegov vrlo osobni glazbeni stil u kojemu dosljedno pulsira množina povijesnog iskustva, najčešće sažeta u rasponu od barokne polifonije do neoromantičnih struktura, pokazuje ga kao vrsna polifoničara, majstora instrumentacije i velikih glazbenih formi. U Šulekovu visoko estetiziranu opusu osobito mjesto zauzima područje orkestralne glazbe koje uključuje 8 simfonija (1944. – 1981.), 4 klasična koncerta za orkestar (1944. – 1983.) i 10 instrumentalnih koncerata (1949. – 1974.) te scenska djela, opere *Koriolan* (premijera HNK u Zagrebu 2004.) i *Oluja* (1957., 1969.), kao i kantata *Zadnji Adam* (1964.). U komornom dijelu istaknuti su ciklus *Moje djetinjstvo* i glasovirska glazba. Obradio je sedam simfonija Luke Sorkočevića (obrade su svojedobno izazvale polemike) i četiri simfonije Mihovila Stratika.

Sonata za violinu i klavir (1972.), nastala u posljednjem desetljeću skladateljeva života, zreo je i potpuno zaokružen opus, ne samo u odnosu na formalnu građu, nego i na prikaz odnosa prema glazbala uz koji je bio tako duboko životno vezan. Kao velik interpret komorne glazbe i vrstan guslač, skladbi je dao sve značajke zvučne i tehničke izražajnosti vodećega glazbala, prvenstveno kao sredstva u službi tonalna prostora partiture. Njezin intenzitet u potpunom je dosluhu s oblikom i autorskim stilom, a oblikovanje glazbena sadržaja intimno se veže uz pojam *novog romantizma* kao procesa kojim Šulek u zadnjem stvaralačkom razdoblju sintetizira vlastito skladateljsko djelovanje. U uznemirenom glazbenom krajoliku posljednjih desetljeća 20. stoljeća Stjepan Šulek ostao je intelektualno i stvaralački dosljedan ekskluzivnom nazivu najvećega klasičara toga doba.

5. gudački kvartet, napisan 1985., dio je intimnog ciklusa *Moje djetinjstvo* koje zaokružuje niz od pet gudačkih kvarteta. Posvetio ga je sestri Eli. Svega pet mjeseci po autorovoj smrti, u dvorani Hrvatskoga glazbenog zavoda u okviru dvije koncertne večeri ciklus je po prvi put integralno predstavio Gudački kvartet Klima. Za tu prigodu skladatelj Stanko Horvat, učenik Stjepana Šuleka, napisao je tekst koji prenosimo uz neznatna kraćenja:

»Stjepan Šulek neosporno je izuzetna ličnost, čak jedinstvena umjetnička pojava na ovim našim prostorima. Njegovim preranim odlaskom kao da je otišao naš posljednji majstor renesansnog tipa, čovjek svestranih interesa i aktivnosti, sjajnog znanja, humanist, čovjek čvrstih životnih načela i, konačno, čovjek izuzetne nadarenosti. Ostavio je iza sebe golemi opus velikih muzičkih ostvarenja. Brojna njegova djela stoje kao kameni međaši poslijeratne hrvatske glazbene kulture, ukazujući na dva, rekao bih, suštinska elementa njegovih stvaralačkih postulata: majstorstvo i profesionalizam najvišeg ranga te na duboku ljudskost i toplinu njegova muzičkog iskaza. Upravo ti postulati neodoljivo nas privlače svakom njegovom djelu, bilo da je riječ o dramatičnoj *II. simfoniji (Eroica)*, o raspjevanom romantičnom *Koncertu za violinu i orkestar* (i to u njegovoj sjajnoj interpretaciji), o tragičnom *Koriolanu* i lepršavoj *Oluji*, o briljantnom *I. klasičnom koncertu*, o strastvenoj *I. klavirskoj sonati* ili o intimnoj lirici pjesama na tekstove Cesarića.

Ono jedino što ja kao učenik majstora Stjepana Šuleka, dakle i kao muzičar koji je jedno određeno, a zapravo odlučno razdoblje svoga života proveo u gotovo svakodnevnom bliskom kontaktu s njime, mogu u ovom

tekstu s uvjerenjem iskazati jest duboka podudarnost nepokolebljive dosljednosti životnih i umjetničkih načela mog učitelja. Ima li išta poštenije nego kad u prvom susretu majstor Šulek jasno i precizno upozorava svog mladog učenika na posve određene okvire glazbenog stila unutar kojega će raditi s njime; upozorava ga na goleme zahtjeve koje će pred njega postavljati te mu nudi šansu definitivne odluke i odabira, nakon koje nema izlika i opravdanja, nesporeduma i iznenađenja. Zaista, mi smo se morali odlučiti i ako smo to učinili (a jesmo, svjesno i razumom i instinktom) tada je valjalo ostati dosljedan i poštovati unaprijed zadana pravila igre. A ta su bila krajnje stroga i bespoštedna, jer majstor Šulek nije znao i nije mogao drugačije, jer je bio jednako strog i neumoljiv i prema sebi i svom muzičkom djelu. U pravila igre, osim inzistiranja na stručnosti, znanju, poznavanju materije, ulazilo je i iznošenje majstorovih estetskih i stilskih stavova, koji nisu dopuštali odstup ili odbacivanje.

Čini mi se važnim ovdje posebice istaknuti činjenicu da je do svojih skladateljskih rezultata došao praktički sam, bez učitelja, odnosno uz mnogo učitelja koje je sam birao, a izabrao je najveće: Bacha, Beethovena, Brahmsa, Wagnera... i ostao im zauvijek vjeran. Činjenica da se jedan izuzetan glazbeni talent u svom stvaralaštvu okreće prošlosti vrijedna je posebnih studija i razmatranja. Za mene to govori o svojevrsnoj anticipaciji pojava kojih smo danas svjedoci, osobito u literaturi i likovnim umjetnostima, o anticipaciji pojava »postmoderne« i pojava autora »s memorijom« kako se danas kaže. Zaista, Stjepan Šulek je autor »s memorijom« i kao kad Borges i Ecco pišu o knjigama prošlih vremena, tako i on u svojim partiturama govori o muzici prošlosti.

Ako nas je kao mlade ljude takav stav čudio i zbunjivao, stareći, i mi sami aktivni sudionici burnih zbivanja u muzici, sve više okrećemo svoje lice prošlosti, nalazeći u njoj ljepotu, mir, red i ljudsko dostojanstvo, sve ono što nam naše nemirno doba uvelike uskraćuje. Najposlije — u prigodi da upoznamo i spoznamo integralni ciklus majstorovih pet gudačkih kvarteta, pod nazivom *Moje djetinjstvo*, zahvaljujući iznimnom trudu i kreativnoj interpretaciji Kvarteta Klima — u ovoj prigodi ne mogu a da ne iznesem i posljednji argument u prilog dosljednosti (do kraja, rekao bih) majstora Šuleka.

Ne jednom nam je s oduševljenjem govorio o veličini i majstorstvu Beethovenovih kvarteta, osobito onih posljednjih. Svaki put bi pritom istaknuo svoje golemo strahopoštovanje prema tim djelima, ali i prema gudačkom kvartetu kao formi, kao najčišćem muzičkom obliku lišenom dekora i izvanjskog efekta, svedenom na muziku samu. I svaki put bi zaključio da je upravo za pisanje gudačkog kvarteta tek doba pune ljudske

zrelosti, sabiranja i ocjene jednog ljudskog vijeka, doba starenja s pogledom upravljenim prema smrti. Tako je s pogledom u vlastiti kraj, ali i s pogledom u svoju najraniju mladost, zaokružujući simbolično svoj puni ljudski život, napisao svoj posljednji opus. Sve što mi možemo učiniti jest da ta djela poslušamo pozorno i s poštovanjem.«

Partiture oba opusa objavio je Muzički informativni centar Koncertne direkcije Zagreb 1991. i 1993. godine (Sonata za violinu i klavir MIC 25.262A; ciklus pet gudačkih kvarteta *Moje djetinjstvo* MIC 25.264–8A).

Violinist **Ivan Novinc** diplomirao je violinu na Muzičkoj akademiji u klasi prof. Maje Dešpalj–Begović, kod koje je kasnije nastavio poslijediplomski studij. Dobitnik je stipendije Grada Zagreba, stipendije Sveučilišta, Dekanove nagrade te nagrade *Darko Lukić* (2003.). Stalni je član i zamjenik koncertnoga majstora Zagrebačke filharmonije, koncertni je majstor Cantus Asambla i Zadarskoga komornog orkestra te umjetnički voditelj i član Gudačkog kvarteta Porin u kojemu djeluje od utemeljenja (1998.). Asistent je na Muzičkoj akademiji u klasi prof. Maje Dešpalj–Begović.

Pijanistica **Srebrenka Poljak** diplomirala je glasovir na Muzičkoj akademiji u klasi prof. Zvezdane Bašić. Bila je najmlađa magistra u povijesti matične Akademije do 1995., kada je završila poslijediplomski studij. Dobitnica je nacionalnih i međunarodnih nagrada na pijanističkim natjecanjima. Usavršavala se u inozemstvu te je, uz gostovanja u inozemstvu, održala niz solističkih recitala i koncerata uz hrvatske simfonijske i komorne orkestre. Istaknuta je komorna glazbenica. Članica je Cantus Ansambla s kojim je sudjelovala u brojnim izvedbama i praizvedbama djela suvremenih skladatelja. Viša je umjetnička suradnica na Gudačkom odsjeku Muzičke akademije te stalna suradnica Zagrebačke filharmonije.

Kvartet Porin utemeljen je 1998. kao studentski ansambl u okviru studija komorne glazbe u klasi prof. Mladena Sedaka. Članovi kvarteta usavršavali su se na majstorskim seminarima Valtera Dešpalja te članova kvarteta Amadeus, Berg, Bartok, Janaček, Smetana i Praškog kvarteta. U kratkom vremenskom razdoblju istakli su se i na međunarodnoj studentskoj sceni, a u akademskoj godini 1999./2000. pobijedili su na 37. nacionalnom natjecanju studenata u kategoriji klasičnih komornih sastava te nešto kasnije na natjecanju »Radio podij« Hrvatskoga radija. Gudački kvartet

43. Glazbena tribina Pula

Porin danas je relevantni sudionik hrvatske glazbene scene koji u sezoni 2006./2007. svečano otvara vlastiti ciklus u Preporodnoj dvorani palače Narodnoga doma. Na njihovu repertoaru zastupljena su jednako djela klasične kvartetske literature, kao i ona iz korpusa suvremene glazbe, osobito hrvatskih autora. Ljetos su postigli velik uspjeh koncertom na zagrebačkom ljetnom festivalu Amadeo i to izvedbama opusa *Quartetto rusticano* Ive Josipovića (1982.) i *Gudački kvartet* Ive Mačeka (1980.).

Četvrtak, 9. 11.

19:30

Crkva sv. Franje, Pula

SJEĆANJE NA IGORA KULJERIĆA (1938. — 2006.)

Zbor HRT

Dirigent: **Tonči Bilić**

Solisti:

Valentina Fijačko, sopran
Martina Gojčeta Silić, mezzosopran
Ivo Gianni Gamulin, tenor
Luciano Batinić, bas
Mario Penzar, orgulje
Tomislav Kovačić, udaraljke
Božidar Rebić, udaraljke

Program:

Križu, daj nam Ti milosti — *Starocrkveno pučko prikazanje života sv. Ciprijana i Justine za muški zbor (redakcija dr. sc. Tonko Maroević)*

Koral

Isukrst je ma odića

O Isuse, Bože pravi

Kako jelen vilo traži

Koral

O Isuse, Bože sine

Isukrste, željo živa

Koral

43. Glazbena tribina Pula

Hrvatski glagoljaški rekvijem (*Misa za umršeje*) za sole, zbor, orgulje i udaraljke (autorska verzija, 2002.)

Pristup/ Introit

Otriši, Gospodi / Tractus

Poslidnica / Sequentia

Prinos / Offertorium

Svet / Sanctus

Otrišenje / Communio

Akademik **Igor Kuljerić** (Šibenik, 1938. — Zagreb, 2006.), skladatelj i dirigent, diplomirao je na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u klasi Stjepana Šuleka, a potom se usavršavao kod Igora Markevića u Monte Carlu (1968., dirigiranje) i u Studiju za glazbeni fonologiju RAI u Milanu (1975./76., kompozicija). Od 1960. do 1967. djelovao je kao korepetitor i pomoćnik dirigenta u Operi HNK u Zagrebu. Bio je član Zagrebačkih solista (čembalo) i asistent Antonia Janigra, umjetničkog voditelja ansambla (1966. – 1968.). Dirigent je Simfonijskog orkestra i Zbora HRT – a punih 37 godina (1968. – 2005.), a Opere HNK u Zagrebu 19 godina (1984. – 2003.). Obnašao je dužnosti direktora Muzičkog biennala Zagreb (1980. – 1983.), umjetničkog direktora Koncertne dvorane Vatroslava Lisinskog, glazbenog direktora Dubrovačkih ljetnih igara (1984./'85.) i direktora Opere HNK u Zagrebu (1992. – 1994.). Bio je predsjednik Hrvatskoga društva skladatelja (1980./'81.) i predsjednik Fonda Lovro i Lilly Matačić. Gostovao je u svim većim zemljama Europe, u SAD – u i Rusiji. Od 2004. redovni je član HAZU.

Gledajući na posebnosti vokalnoga i vokalno – instrumentalnog opusa Igora Kuljerića, zamjetno je da se u okvirima istovrsnih priloga suvremenoj hrvatskoj glazbi ne može susresti tako elementarna i istodobno ekspresivno snažna poetika korištenja arhetipova. Oba repertoarna djela, **Križu, daj nam Ti milosti — Starocrkveno pučko prikazanje života sv. Ciprijana i Justine** za muški zbor u redakciji dr. sc. Tonka Maroevića (1989.) i **Hrvatski glagoljaški rekvijem** (*Misa za umršeje*) za sole, zbor, orgulje i udaraljke (1996., izvorni rukopis; 2002., autorska verzija za sole, zbor, orgulje i udaraljke) ukazuju na izrazitu međusobnu bliskost koju skladatelj sâm pojašnjava u daljnjem nastavku teksta. Iako (djela) ne definiraju njegov asocijativni krug tema, ona nesumnjivo dijagnosticiraju profil skladateljevih umjetničkih interesa. Oba opusa izrastaju iz arhitekture polaznog izvorišta, a daljnja narativnost glazbenog teksta potpuno je samosvojna autorska transpozicija. Stvaralaštvo Igora Kuljerića u cjelini se zasniva na zajedničkoj povijesnoj memoriji, jednako starije, kao i novije europske, ali i izvaneuropske kulturne tradicije.

Gledajući usporedno dva velika opusa nastala u zadnjem stvaralačkom razdoblju, **Hrvatski glagoljaški rekvijem** (1996., Vjesnikova nagrada *Josip Štolcer Slavenski*) i fantastičnu operu *Životinjska farma* (2002./2003., nagrada *Boris Papandopulo* Hrvatskog društva skladatelja) točno se može slijediti put utjecaja upravo te starije i novije (nove) kulturne povijesti. Primjerice, mistika jednog obreda izrasla iz nepoznata zadarskog staroslavenskog teksta *mise za umršeje*, osim korištenja dramaturgije

latinske mise za mrtve, izravno je nadahnuta pučkom baštinom. »Bajkovita operna priča« na sasvim drugi način tematizira kurtweillovski fenomen songa, ali na uzorku forme ovovremena glazbenog spota koji pak dolazi iz jednog drugog zvučnog medija.

Emocionalno najsnažnijem povijesno—zavičajnom *odzvuku* nedvojbeno pripada izdvojeno mjesto. U tom dijelu stvaralaštva, autor uspostavlja inicijacijsku mrežu izvora koja slijedi sadržaj klasičnih formalnih proporcija (i oblikovnih tehnika), a korištenje tradicije, izrazito rijetko citatnih značajki, otkriva se kao strukturalni element upravo u briljantno razvijenoj tehnici korištenja arhetipova o čemu skladatelj govori u zapisu koji je nastao 2002., a objavljen je u ediciji *Pasionska baština*:

»Hrvatski glagoljaški rekvijem ili *Misa za umršeje* nastao je kao ishod vlastite duboke želje i potrebe da zazvuči nešto što dugo u sebi čujem, slušam i nosim, još od rane mladosti kada su glagoljaški rituali u meni ostavljali začudan odzvuk. Prvi put sam to sustavno i cjelovito proveo u svojoj glazbi za hrvatsko srednjovjekovno pučko prikazanje na Dubrovačkim ljetnim igrama godine 1968. [predstava *Prikazanje života sv. Ciprijana i sv. Justine* redatelja Božidara Viočića], a ona je bila temelj glazbenoga tkiva skladbe **Križu, daj nam Ti milosti**, dovršene krajem osamdesetih godina. Takva glazbena polazišta očituju se i u mojim drugim djelima, ponajprije u *Kanconijeru* za glasove i instrumente na stihove renesansnih i baroknih pjesnika dubrovačkoga podneblja.

Naslov skladbe **Hrvatski glagoljaški rekvijem** upućuje na svjesno prožimanje glagoljaških melizama cjelokupnoga hrvatskoga mediteranskoga kruga, od Pazina do Kotora, s arhitektonikom i oblikom latinskoga i njegovim jedinstvenim dramaturškim lukom, a jednako tako i sa svim utjecajima koje je taj naš priobalni prostor plodonosno upijao. Napajajući se odjecima i odzvcima glazbenih načina koji do nas dopiru iz dubine povijesnoga, odričući se svakog »citiranja«, »prepisivanja« uzoraka danas nama znanih i dostupnih glazbenih primjera daleke tradicije, ova skladba osluškuje i neke slojeve koji su se pomicali od tijeka i kanona tradicije. Pluralizam i bogatstvo raznolikosti hrvatske glazbene baštine — od najstarijih, gotovo arhetipskih vremena pa sve do ovovjeke umjetničke glazbe — rijetki su u svijetu. Nama je to osobito dragocjeno i čvrsto sam uvjeren da ne smijemo zanemariti, a kamoli odreći se ijednoga sloja toga našega naslijeđa. Odricanje bi značilo nepoštivanje predaka, a ono nam ne bi bilo oprošteno od potomaka. Skladanje *Mise za umršeje* moguće je doživjeti i kao san o hrvatskome glagoljaškom rekvijemu, o vremenu

prošlome odsanjanome u vremenu sadašnjem.

Djelo je sazdano od šest temeljnih brojeva koji oblikuju protok tradicionalnoga rituala, uz karakteristične odlomke: Pokoj vični, Gospodi pomiluj, Dan gnjiva, Trublja Božja, Blag Isuse, Vele plača, Znamenonosac sveti Mihovil, Svet, svet, svet, Osanna, Aganče Boži, Izbavi me, Gospodi, od smrti vičnji...[odnosi se na partituru za sole, mješoviti zbor i simfonijski orkestar].«

Sopranistica **Valentina Fijačko** (Varaždin, 1977.) završila je studij pjevanja na Muzičkoj akademiji u klasi L. Horvat – Dunjko i potom je upisala poslijediplomski studij. Pobjednica je nacionalnih natjecanja i dobitnica studentskih nagrada. Kao koncertna i operna pjevačica nastupala je uz sve hrvatske simfonijske i komorne orkestre te gostovala u inozemstvu. Od 2003. u stalnom je angažmanu u Operi HNK u Osijeku. U HNK u Zagrebu predstavila se ulogama Laurette i Genovieffe u operama *Gianni Schicchi* i *Sestra Angelica*, Papagene u *Čarobnoj fruli* i Ksenije u *Borisu Godunovu*. U osječkom HNK ostvarila je likove Susanne u *Figarovu piru*, Helene u *Lijepoj Heleni*, Adine u *Ljubavnom napitku* te Jelene u *Nikoli Šubiću Zrinskom*. Na 32. Varaždinskim baroknim večerima sudjelovala je u svjetskoj prazvedbi Cavallijeve opere *Pompeo Magno*.

Tenor **Ivo Gianni Gamulin** (Jelsa, otok Hvar) pjevanje je učio kod Stojana Stojanova, a od 1995. stalni je član Opernoga zbora HNK u Zagrebu gdje je ostvario niz uloga u Verdijevim operama *Traviata*, *Simone Boccanegra*, *Trubadur*, *Nabucco*, *Aida* i *Don Carlos*, *Plašt* G. Puccinija, *Boris Godunov* M. P. Musorgskog te u mjuziklu *West Side Story* L. Bernsteina. U suradnji sa Simfonijskim orkestrom HRT – a sudjelovao je u izvedbama operâ *Životinjska farma* I. Kuljerića, *Petar Svačić* J. Gotovca i *Porin* V. Lisinskog. Na 32. Varaždinskim baroknim večerima sudjelovao je u svjetskoj prazvedbi Cavallijeve opere *Pompeo Magno* (režija Paul Eastwood). Na drugom Međunarodnom natjecanju tenora u Trogiru 2004. godine osvojio je četvrto mjesto.

Bas **Luciano Batinić** (Split, 1977.) pjevanje je počeo učiti kod N. Žuneca, prvaka zagrebačke Opere, a nastavio kod V. Marofa s kojim je radio na usavršavanju vokalne tehnike i verdijanskoga repertoara. Diplomirao je na Stomatološkom fakultetu. Nakon priznanja na natjecanjima učenika i studenata glazbe, osvaja drugu nagradu kao najmlađi finalist

Međunarodnoga natjecanja mladih opernih pjevača *Ondina Otta* u Mariboru. Godine 2002. debitirao je u HNK u Zagrebu kao Pimen u *Borisu Godunovu* i potom je angažiran kao solist. Naredne sezone postao je gost solist berlinske Komische oper (Sparafucile u Verdijevu *Rigolettu*). Usavršavao se na Opornoj akademiji milanske Scale i na majstorskim tečajevima Christe Ludwig i redatelja Grahama Vicka. Na otvorenju sezone 2004./2005. u Teatro Donizetti u Bergamu pjevao je ulogu Ernesta u operi *Parisina* G. Donizzetija. U milanskoj Scali nastupio je u *Pikovoj dami* i *Seviljskom brijaču* (Don Basilio).

Mezzosopranistica **Martina Gojčeta–Silić** (Zagreb, 1972.) diplomirala je u klasi prof. S. Bujanović–Stanislav, a u svojim dosadašnjim nastupima istakla se kao koncertna i operna pjevačica. Nastupala je uz Zagrebačke soliste, Zagrebačku filharmoniju, Simfonijski orkestar HRT–a, Hrvatski komorni orkestar, Hrvatski barokni ansambl i druge (I. Kuljerić, B. Papandopulo, J. Gotovac, V. Lisinski, O. Jelaska, L. Berio, Z. Kodály, W. A. Mozart, J. S. Bach, G. B. Pergolesi, A. Vivaldi, C. Monteverdi, G. Rossini, G. Mahler, C. Saint–Saëns, M. de Falla). Na hrvatskim i slovenskim pozornicama ostvarila je uloge u brojnim opernim produkcijama (*Don Giovanni*, *Cavalleria rusticana*, *Nasilje nad Lukrecijom*, *Hovanščina*, *Rigoletto*, *West Side Story*, *Salome*, *Evgenij Onjegin*, *Ero s onoga svijeta*), a sudjelovala je u praiizvedbi opere *Životinjska farma* I. Kuljerića. Snimila je nekoliko nosača zvuka (*Hrvatska misa* B. Papandopula, dirigent T. Bilić, Pergolesijev *Stabat Mater* uz D. Vejzović i Zagrebačke soliste).

Dirigent **Tonči Bilić** (Split, 1969.) diplomirao i magistrirao na Muzičkoj akademiji u klasi prof. P. Dešpalja. Tijekom studija debitirao je u zagrebačkom HNK u multimedijalnom projektu *Osman* I. Gundulića. Bio je stipendist Fonda Lovro i Lilly Matačić. Djelovao je u HNK Ivana pl. Zajca u Rijeci (operne, baletne, koncertne izvedbe) te je ostvario suradnju sa Simfonijskim orkestrom HRT–a, Simfonijskim puhačkim orkestrom HV–a, Dubrovačkim simfonijskim orkestrom, Hrvatskim, Splitskim, Varaždinskim i Zadarskim komornim orkestrom, orkestrima zagrebačke i riječke Opere, Nizozemskim radio zborom i Nizozemskim komornim zborom (dobitnik priznanja *Koorbiennale Haarlem*). Redovito snima za potrebe RTV–a i filmske produkcije. Od 2005. djeluje kao šef dirigent Zbora HRT–a i umjetnički ravnatelj ciklusa *Sfumato*. Objavio je dva CD–a u nakladi HDS Cantus sa snimkama Papandopulove *Hrvatske mise* (Porin za album godine u kategoriji klasične glazbe) i *Hrvatskog glagoljaškog rekvijema* I.

Kuljerića te je dirigirao praizdobom njegove opere *Životinjska farma* (2003., MBZ). U povodu 30. obljetnice Koncertne dvorane, ravnao je koncertnom izvedbom opere *Porin* V. Lisinskog izravno emitirane na europskim radio postajama. Uz nastupe sa Zborom HRT – a, očekuju ga gostovanja uz Simfonijski orkestar HRT – a, Zagrebačku filharmoniju, Hrvatski barokni ansambl, Dubrovački simfonijski orkestar, Splitski komorni orkestar, Cantus Ansambl, Simfonijski orkestar Danubia iz Budimpešte i Panonsku filharmoniju (u novootvorenoj Palači umjetnosti u Budimpešti).

Nastavljajući tradiciju Zagrebačkih madrigalista, **Zbor HRT** – a utemeljen je četrdesetih godina prošloga stoljeća. Djelujući najprije kao komorni ansambl pod vodstvom Mladena Pozajića, a zatim Slavka Zlatića, s vremenom je prerastao u prvi profesionalni zbor u Hrvatskoj. Tijekom posljednjih pola stoljeća njegov umjetnički identitet oblikovalo je niz uglednih glazbenika čiji su put nastavili šef dirigent Tonči Bilić i donedavno, počasni šef dirigent Igor Kuljerić. Velik repertoar Zbora obuhvaća a cappella skladbe i vokalno – instrumentalna djela u rasponu od rane renesanse do najnovijih glazbenih ostvarenja. Osobitu pozornost posvećuje hrvatskoj glazbenoj baštini. Važnu suradnju ansambl je ostvario s Muzičkim biennalom Zagreb, u okviru kojega je praizeo mnoga suvremena djela hrvatskih i europskih autora (*Trois poemes d' Henri Michaux* za 20 – glasni zbor i komorni orkestar W. Lutoslawskog, 1963., *Voie* za tri zbora i orkestar, V. Globokara, 1967.). Zbor redovito nastupa diljem Hrvatske i u inozemstvu (Rim, Salzburg, Milano, Pariz, Venecija, Berlin), surađujući s uglednim solistima i dirigentima.

Među vrhunce umjetničkih postignuća Zbor HRT – a ubraja Monteverdijev *Vespro della Beata Vergine* pod ravnanjem L. Matačića, Bachove *Muka po Mateju* i *Muka po Ivanu* (M. Horvat), Haydnovo *Stvaranje svijeta* (I. Markević), Beethovenovu *IX. simfoniju* (L. Maazel), Berliozov *Romeo i Julija* (K. Ōno), Schubertov *Lazarus* (N. Bareza), Orffovu *Carmina burana* (V. Šutej), Brittenov *Ratni rekvijem* (P. Dešpalj), *Muka po Luki* K. Pendereckog, Papandopolovu *Muka Gospodina našega Isukrsta*, *Sukrsta* I. Stravinskog (I. Kuljerić) i Kuljerićev *Hrvatski glagoljaški rekvijem* (T. Bilić). Zbor je s uspjehom sudjelovao u koncertnim izvedbama Rossinijeve *Adelaide di Borgogna* (A. Zedda) i Verdijeva *Ermanija* (N. Bareza), kao i u izvedbama djela popularne i filmske glazbe. Na poticaj šefa dirigenta T. Bilića, Zbor od 1998. sustavno njeguje a cappella stil i vokalno – instrumentalne forme pa je iz te prakse izrastao koncertni ciklus *Sfumato – Duhovni zvuci, boje i oblici* u okviru kojega su predstavljeni brojni opusi iz hrvatske glazbene baštine, remek – djela vokalnog sloga, manje izvođene skladbe klasične

43. Glazbena tribina Pula

literature i najnovija ostvarenja zborske glazbe (*Koncert za zbor i Psalmi pokajanja* A. Schnittkea, *Passio Domini Nostri Jesu Christ Secundum Joannem* A. Pärta, *Misa* F. Martina, *Cjelonoćno bdijenje* S. Rahmanjinova, *Friede auf Erden* A. Schönberga, *Madrigali Guerrieri et Amoros* C. Monteverdija).

Pula, 9. – 12. studenoga 2006.

Petak, 10. 11.

12:00

Hotel Histria — Kavana

**PROMOCIJA IZDANJA
HRVATSKOGA DRUŠTVA SKLADATELJA
I CANTUSA**

SUSRETI generacija

Petak, 10. 11.

16:30

Filozofski fakultet, Pula

POSILIJEPODNE JEDNOG SKLADATELJA — SJEĆANJE NA STANKA HORVATA

Solisti:

Pavica Gvozdić, glasovir

Tvrtko Sarić, gitara

Gudački kvartet Sebastian:

Anđelko Krpan

Korana Rucner

Nebojša Floreani

Zlatko Rucner

Program:

Ostinati za glasovir

Deciso

Cantabile

Teneramente

Brillante

Giocoso

De diebus furoris za glasovir

Grave

Largo — Feroce

Deciso

Tremando

Grave — Insistente

Largo solenne

UČENIK – UČITELJ

UČENIK – UČITELJ

UČENIK – UČITELJ

UČENIK – UČITELJ

UČENIK – UČITELJ

UČENIK – UČITELJ

Kafkophonie za gitaru i gudački kvartet

Adagio

Largo

Allegro

Andante — Largo

SUSRETI generacija

Akademik **Stanko Horvat** (Zagreb, 1930.), skladatelj i pedagog, učenik Stjepana Šuleka, po završetku Muzičke akademije usavršavanje je nastavio na pariškom Konzervatoriju (T. Aubin) i privatno kod R. Leibowitza. Godine 1977., kao stipendist Zaklade DAAD, radio je u Elektroničkom studiju berlinskoga Tehničkog sveučilišta. Kao profesor kompozicije na Muzičkoj akademiji djeluje od 1961. sve do umirovljenja 1999. godine (1977.–1981. dekan). U tih 38 godina kroz njegovu klasu prošle su generacije skladatelja, među ostalima, Frano Parać (prvi student), Ivo Josipović, Mladen Tarbuk, Sanda Majurec Zanata, Vjekoslav Nježić, Srđan Dedić, Dalibor Bukvić, Srećko Bradić i Berislav Šipuš. Od 1974. do 1979. bio je predsjednik Hrvatskoga društva skladatelja, glavni urednik edicije *Sabrana djela Josipa Štolcера Slavenskog* (1991.–2001.) i glavni urednik edicije *Ars Croatica*. Od 1985. do 1989. djelovao je kao umjetnički direktor Muzičkog biennala Zagreb. Od 1998. godine redovni je član HAZU.

Jednu od posebnosti specifične glazbene logike autorskoga opusa Stanka Horvata predstavlja sklonost apartnim instrumentalnim kombinacijama te konfliktnost i bujnost unutrašnjih dionica u izrazu i masi tona, bez obzira radi li se o maloj ili većoj komornoj formi. U dio njegove stvarateljske estetike ulazi i upadljiva naklonost zvuku glasovira koji i sam vrlo dobro svira (antologijski *Taches*, 1967., *Sonnant*, 1969., *Träumerei*, 1970., *Accords*, 1979., *Ostinati*, 1982., *Manual*, 1985., *De diebus furoris*, 1992.) te manjim instrumentalnim ansamblima koji put neuobičajena sastava. Jednako je tako upadljivo i njegovo posebno zanimanje za pjesničke tekstove G. Viteza, F. G. Lorce, I. G. Kovačića, M. Dizdara, V. Parun, D. Robić, T. Ujevića i G. Apollinairea. Daljnja zanimljivost vezana je uz skladateljeva scenska djela, televizijsku operu *Tri legende* prema A. Šenoi (1972.) i operu u jednom činu *Preobražaj* prema noveli F. Kafke (1995.) koje dijeli više od dva desetljeća, što nesumnjivo upućuje na oprez i mudrost u susretu s najsloženijom glazbenom vrstom. Međutim, odredljivo i uhvatljivo središte složenijih vertikala stvaralaštva Stanka Horvata, visoko vrednovana u totalitetu nacionalnih suvremenih kretanja s kraja 20. i početka 21. stoljeća, čak i kad ga povezuje izbor srodnih djela, nije moguće ustanoviti. Sam je to objasnio na sljedeći način: »Ja sam dijete 20. stoljeća... spominjem to zbog dojmova, otkrića, postupaka, zvukova koji su se u meni negdje sakupljali, ali se nisu odrazili izravno... Svoje sam studente uvijek navodio na promišljanje oko oblika djela. Nikada ne počinjem pisati a da ne znam što radim. Čekam sazrijevanje ideje i izrađujem skicu, nikada odmah partituru. Logika iskaza ima neki unutrašnji imperativ, a kreativnosti jest nešto imperativno... zato i nije lako objašnjiva. U životu se stvari ne događaju burno, one dolaze postupno i neprimjetno.

Volim *cluster*, *glissando* i slične zvučne senzacije, ali kontekst u koji ih smještam pripada području tradicionalnoga. Vjerujem da je moguće prepoznati taj osjećaj za mjeru, proporcije i vođenje situacija, što je u osnovi postupak koji izvire iz klasične tradicije, a u meni je očito ugrađen. U najvećem broju slučajeva znam za koga pišem i do toga mi je neobično stalo. Jako volim glazbenike...«.

Iznenada i neočekivano, 30. listopada napustio nas je Stanko Horvat. Ovaj koncert zamišljen u sasvim drugačijem obliku, sada je posveta njegovu skladateljskom opusu i uspomeni na uvaženog člana, profesora i prijatelja.

Skladbu **Ostinati** za glasovir (1982.) praisvela je 1983. Gordana Komerički. Partitura je objavljena dvije godine kasnije u ediciji *Ars Croatica* Hrvatskoga društva skladatelja. Strukturalno, peterostavačni **Ostinati** temelje se na složenoj razradi i preobrazbi pojedinačnih motiva svakog jedinog stavka te njihovim ritmičkim i dinamičkim varijacijama. Kako se radi o karakterno različitim teksturama, složenim po shemi srodnosti (*Deciso* i *Brillante*, zatim *Cantabile* i *Teneramente* te na koncu *Giocosu*), funkcionalna dinamika odmjerenosti takva načela dovodi po potpune zaokruženosti minimalističke forme djela.

De diebus furoris (*Dani gnjeva*) za glasovir (1992.) praisvela je pijanistica Pavica Gvozdić 1997. na festivalu Osorske glazbene večeri. Poput *Zvuka i bijesa* za simfonijski orkestar koji je nastao četiri godine kasnije (oba djela vrlo sugestivna naslova!), višestavačni i tehnički vrlo zahtjevni **De diebus furoris** umjetnička je refleksija na hrvatsku ratnu tragediju. »Tu glasovitu, hladnu listopadsku noć, obilježenu neprekidnim zračnim uzbunama, proveo sam s kćeri u podrumu naše kuće... sjetio sam se kako sam kao dečko u tom istom podrumu često čamio za Drugoga svjetskog rata. Zagrljao sam svoju kćer, a u meni je kiptio bijes...«. Prema riječima skladatelja, u pitanju je »...neposredna autorova reakcija na dane užasa, strepnje, očaja i bijesa zbog divljačkih i bjesomučnih napada na Hrvatsku. U šest brojeva (*dana*) zvučno su oblikovane dramatične ratne scene — od onih agresivnih i grubih do onih prigušenih i punih potmulog iščekivanja. Djelo ciklički povezuje dva tematska materijala (uvjetno nazvana temom *Bijesa* i temom *Očaja*) koji se pojavljuju u gotovo svim *danima*«.

43. Glazbena tribina Pula

Komorni opus **Kafkophonie** za gitaru i gudački kvartet napisan je 2001., a praisveli su ga Darko Petrinjak i Gudački kvartet Rucner u okviru ciklusa »Četiri godišnja doba« 2003. godine u zagrebačkoj Crkvi sv. Katarine.

»Ovo je moj drugi opus inspiriran djelom genijalnoga Kafke. Nakon *Preobražaja*, opere prema istoimenoj noveli (praisvedene 1995.), ovaj put nisam imao tekstualni predložak, već sam glazbom pokušao ostvariti kafkijansku atmosferu nelagode, nesigurnosti, strepnje i neobjašnjiva straha. Kroz kratka četiri odsječka gitara solo (otuđeni pojedinac) odmiče se od nesusretljiva okružja, povremeno se upušta u sukob i na kraju potpuno odsutno i bez obzira na sve pjeva svoju intimnu kantilenu.«

*S Pavicom Gvozdić vezan sam kao skladatelj već godinama...
Svojim divnim sviranjem ona me beskrajno inspirira, a čini mi se
da i ja nju nekako posebno nadahnjujem.*

Pijanistica i glasovirska pedagoginja **Pavica Gvozdić**, jedna od najistaknutijih hrvatskih glazbenica, diplomirala je i magistrirala u klasi prof. S. Stančića. Studij je nastavila kod M. Tagliaferro u Parizu. Laureat je pijanističkog natjecanja u Münchenu i natjecanja *Magda Tagliaferro* na kojemu je osvojila i posebnu nagradu *Maurice Dandelot*. Među mnogim domovinskim nagradama i priznanjima ističu se Nagrade *Vladimir Nazor*, *J. Š. Slavenski*, *Milka Trnina*, *Orlando* i *Marul*. Koncertna pijanistica i profesorica na Muzičkoj akademiji, voditeljica je majstorskih seminara na više sveučilišta i konzervatorija u Kanadi, Kubi, Portugalu i Japanu. Nastupala je u najvećim europskim i svjetskim glazbenim središtima, solistički i uz orkestre kojima su ravnali L. Matačić, A. Janigro, M. Horvat, K. Sanderling, L. Hager, C. Zecchi i drugi. Njezin veliki repertoar, u rasponu od klasične do suvremene pijanističke literature, uključuje trideset glasovirskih koncerata. Uvrštena je u Enciklopediju suvremenih pijanista (Moskva, 1998.).

Gitarist **Tvrtko Sarić** (Gospić, 1969.) diplomirao je u klasi prof. Darka Petrinjaka, a specijalizaciju je nastavio u klasi prof. Gorana Listeša. Usavršavao se na majstorskim seminarima koje su vodili V. Dešpalj, M. L. São Marcos, D. Russel, R. Isaac i M. Barrueco. Kao solist i komorni glazbenik nastupa u Hrvatskoj i inozemstvu te je ostvario više od stotinu koncerata (solističkih, uz veće i manje ansamble te kao član različitih komornih formacija). Nastupao je uz gudačke kvartete Malpera, Cadenza i Porin. S pijanistom Damirom Gregurićem objavio je CD *Insieme* te

samostalni album *Recital* u izdanju Aquarius Recordsa. Utemeljitelj je Ljetnoga glazbenog festivala u Gospiću. Pedagog je na Visokoj učiteljskoj školi u Gospiću i Glazbenoj školi Črnomelj — Metlika u Sloveniji.

Gudački kvartet Sebastian, koji pod ovim imenom djeluje od 1990., utemeljen je 1982. kao Kvartet Muzičke omladine Zagreb (danas Hrvatska glazbena mladež). Njegovi članovi usavršavali su se na seminarima komorne glazbe u Grožnjanu, Sloveniji, Mađarskoj i Francuskoj. Uz koncerte u domovini, gostovali su u Sloveniji, Francuskoj, Sjevernoj Koreji, Italiji, Austriji i Mađarskoj. Na njihovu repertoaru nalaze se klasični kvartetski opusi i odabrani izbor suvremene komorne literature. Dosad su praiizveli skladbe A. Klobučara, A. Igreca, N. Firšta, D. Bukvića, S. Drakulić, M. Prohaske, I. Savina, B. Šipuša i B. Papandopula te objavili dva nosača zvuka. Od 2002. imaju vlastiti koncertni ciklus u Maloj dvorani KD V. Lisinskog.

Violinist Anđelko Krpan, nekadašnji koncertni majstor Zagrebačkih solista, izvanredni je profesor na Muzičkoj akademiji i koncertni majstor orkestra HNK u Zagrebu. Diplomirao je u klasi prof. K. Petrovića te magistrirao na Hochschule für Musik und darstellende Kunst u Beču (prof. D. Schwarzberg). Violinistica Korana Rucner, članica Zagrebačke filharmonije, diplomirala je violinu u klasi prof. A. Krpana. Violist Nebojša Floreani, član Simfonijskog orkestra HRT — a i profesor viole na Glazbenoj školi Pavao Markovac, diplomirao je u klasi prof. S. Passaggia. Zlatko Rucner, član Zagrebačkih solista i docent na Muzičkoj akademiji, violončelo je diplomirao u klasi prof. V. Dešpalja.

Petak, 10. 11.

20:00

Dom hrvatskih branitelja — Velika dvorana

SPLITSKI SKLADATELJSKI KRUG — VEČER PRAIZVEDBI

Splitski komorni orkestar

Dirigent: **Saša Britvić**

Solisti:

Željko Milić, klarinet

Silvana Milišić Šoša, oboa

Ivan Božičević, glasovir

Zoran Velić, glasovir

Darko Grappone, vibrafon

Oliver Mandić, glockenspiel

Program:

Vlado Sunko

Zatočenik za gudače*

Largo—Andante—Largo

Lento cantabile

Presto

Mirela Ivičević

Unity na odmoru za klarinet in B i gudački orkestar*

Uran sidi u Bule i čita novine

Merkur brodon južno

Špira, tonalna vještica ima novu veštu

Ivan Božičević

Marittimo za obou, klavir i gudače*

Moderato—Allegro flessuoso—Adagio

Largo meditativo

Scherzoso

Calmo

Allegro vigoroso

Mirko Krstičević

U srcu Narnije za glasovir, vibrafon, zvončice i gudače*

Vlado Sunko (Split, 1954.), skladatelj, dirigent i pedagog, diplomirao je na Muzičkoj akademiji na teorijskom odjelu. Djelovao je kao predavač na Srednjoj glazbenoj školi Josipa Hatzea gdje je vodio djevojački zbor te utemeljio i vodio Zbor dječaka. Od 1992. predaje na Odsjeku za glazbenu kulturu pri splitskom Fakultetu prirodoslovno–matematičkih znanosti i odgojnih područja. Izvanredni je profesor Umjetničke akademije Sveučilišta u Splitu. Od 1988. dirigent je Muškog pjevačkog zbora *Brodosplit* s kojim je osvojio brojne nagrade u Hrvatskoj i inozemstvu (Budimpešta 1991., Prag 2002., zlatna medalja i naziv Olimpijskih pobjednika na Zborskoj olimpijadi u Linzu 2000., zlatna medalja na Svjetskim zborskim igrama u Xiamenu, Kina 2006.). U njihovoj interpretaciji osobito su istaknute zrele izvedbe partitura *Muka Gospodina našega Isukrsta* B. Papandopula i *Requiem* L. Cherubinja. Vodio je Mješoviti zbor *Kolo* iz Šibenika u sezoni obilježavanja 100. obljetnice ansambla.

Komentar skladatelja uz praizvedbu: »Zatočenik za gudače, u prvoj je inačici napisan za gudački kvartet (1998./1999.). Godine 2004. obradio sam ga za komorni gudački orkestar zbog mogućnosti praizvedbe. Međutim, djelo ni tada nije bilo izvedeno. Naziv skladbe govori o čovjeku zatočenom u materijalističkom načinu života, života lažnih vrijednosti, ali i slabosti da mu se odupre. Kroz tri stavka prikazana su razna psihička stanja Zatočenika. Od osjećaja beskraje usamljenosti i tuge zbog spoznaje besmislenosti života koja neprestano probada dušu i povećava napetost do neizdržljivosti i očaja (1. stavak) preko psihotičnog stanja potpune odsutnosti (2. stavak). Sve to ide do stanja bjesomučnih karikiranih pokušaja izlaza, pokušaja organiziranja svoje osobnosti kao načina prevladavanja gubljenja kontakata s okolinom, čemu pridonosi i struktura sonatnog oblika trećeg stavka.«

Mirela Ivičević (Split, 1980.), skladateljica, najmlađa je predstavница splitskog skladateljskog kruga. Studij kompozicije i glazbene teorije završila je na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u klasi prof. Željka Brkanovića, a potom je upisala poslijediplomski studij medijske kompozicije i primijenjene glazbe na Universität für Musik und darstellende Kunst u Beču (prof. K. P. Sattler, Ch. Mühlbacher). Autorica je komornih djela za različite instrumentalne i vokalno–instrumentalne sastave, djela za simfonijski orkestar, jazz sastave, big band orkestar i glazbe za kratkometražni film. Dobitnica je Rektorove nagrade za skladbu *Phantom* br. 3 za simfonijski orkestar (Zagrebačka filharmonija, 2004.), a *Versi* za alt–saksofon i klavir predstavljali su Hrvatsku na ISCM–Svjetskim danima glazbe u okviru MBZ 2005. Već četiri godine bavi se istraživanjem

specifičnih značajki dalmatinskog folklor a i njihove interakcije s drugim glazbenim fenomenima i stilovima čiji su plod skladbe i aranžmani za različite folklorne i nefolklorne sastave (klape Nostalgija, Dišpet, Puntari, Iskon, jazz ansambl Profesionele diletanten, Big Band Nouvelle Cousine — Austrian Jazz composers orchestra). Stipendistica je Zaklade Dr. Robert und Lina Thyll—Dürr.

Komentar skladateljice uz praižvedbu: »Skladba **Unity na odmoru** napisana je u ljeto 2004. kao narudžba SKOK—a. S obzirom da je kompozicija namijenjena prije svega publici odgojenoj mahom na klasičnom, tonalnom zvuku, osnovna ideja bila je povezati moj vlastiti glazbeni izričaj temeljen na slobodnoj ili organiziranoj atonalitetnosti s različitim tvorevinama ovoga ili onoga, uvjetno rečeno tonalnog područja/vremena, kao i međusobnim prepletanjem motiva povezati stavke u jedinstvenu cjelinu. Na početku skladanja, u proljeće 2004. to mi je predstavljalo problem, jer je moj glazbeni senzibilitet (tada bio) daleko od onoga prosječnog splitskog slušatelja, a trebalo je zadovoljiti potrebu za komunikacijom i osnovnu potrebu za dosljednošću, odnosno za poznatim umjetničkim nonkonformizmom. Rješenje je donijelo ljeto, Biševo, Komiža, nebrojene omiške i ostale klapske fešte na kojima sam se našla igrom slučaja, gdje se, s pršutom u jednoj i čašom (po mogućnosti) hvarskoga plavca u drugoj ruci, s udaljenosti od pola metra, sluša Špira Jurica (proslavljeni bivši tenor klape Cambi) kako diže terc u slične »lijepe« sadržaje. Rješenje je donijelo i staro dobro načelo po kojemu je stvaralaštvo odraz zbivanja oko pojedinca i njegova unutrašnjeg stanja uzrokovana tim zbivanjima. Vrlo lako nastala je posve »angažirana« skladba, u stvari kronika moga godišnjeg odmora. To ljetno unutrašnje stanje brzo je nestalo, no putopis je ostao. Djelo ide u arhiv *ST—stanje zvuka*, a za one sklone analitičkom pristupu još par crtica:

Prvi stavak — uvod evolutivne arhitektonike, motivi povezani uglavnom načelom *patchworka*, među njima prvi put i lajtmotiv cjelokupnoga djela te parafraza motiva iz *Makeda* Darka Rundeka. Drugi stavak — ritmički temelj iz *linda*, a komunikacija solista i orkestra uglavnom klasično responzorijalna. Treći stavak — glava teme uzeta iz narodne pjesme *Od zlata su prami tvoji*. Istodobno se javljaju serijalna i tonalna/hipolidijska ploha.«

Ivan Božićević (Beograd, 1961.), skladatelj, orguljaš, pijanist, aranžer i glazbeni producent, studirao je i magistrirao kompoziciju na Fakultetu muzičkih umetnosti (FMU) u Beogradu u klasi prof. Aleksandra

Obradovića. Orgulje je studirao na Hochschule für Musik und darstellende Kunst u Frankfurtu (prof. E. Krapp) i kasnije u Salamanci. Kompoziciju je usavršavao u Darmstadtu (1982., 1984.). Bio je asistent na Višoj muzičkoj školi u Nišu i asistent na beogradskom FMU, a kasnije docent. U zvanju docenta počinje raditi 1997. godine i na Akademiji umetnosti u Novom Sadu. Od 2002. živi u Splitu kao slobodni umjetnik. Voditelj je jazz ansambla *SplitMinders*. U praizvedbi svoje skladbe sudjeluje kao pijanist.

Komentar skladatelja uz praizvedbu: »Misterij mora vječita je inspiracija. Njegova kompleksna pojavnost — neprestana zaigranost vode, svjetla, zraka, mirisa — krije u sebi jednostavnu bit za kojom tragamo u peterostavačnoj meditaciji **Marittimo** za obou, klavir i gudače (2005.). Korištenjem reduciranih (na trenutke i minimalističkih) izražajnih sredstava želim glazbeni prostor osloboditi od suvišnoga i usmjeriti fokus na tu misterioznu bit. Solisti i orkestar nadopunjuju se u objedinjenom glazbenom tkanju, bez koncertantnih ambicija: središnji harmonijski kontinuum klavira mirno se pretapa u toplinu gudača s jedne te u izražajnu pjevnost oboe s druge strane.«

Mirko Krstičević (Šibenik, 1948.), skladatelj, diplomirao je teoriju glazbe na Pedagoškoj akademiji u Splitu (1972.), a potom i na Muzičkoj akademiji u Sarajevu (1975.). Kompoziciju je studirao privatno kod M. Pozajića i M. Špilera. Kraće vrijeme djelovao je kao srednjoškolski pedagog, a onda prelazi u slobodne umjetnike. Od 2004. tajnik je Splitskog filharmonijskog društva. Od 2000. godine surađuje s Turističkom zajednicom Grada Splita u projektu *Šušur po gradu* osmišljavajući i organizirajući glazbena i kulturna događanja. Kao skladatelj, glazbenik, aranžer i producent surađivao je s mnogim rock i pop grupama te pjevačima. Posljednjih desetljeća bavi se uglavnom skladanjem glazbe za kazalište, film i televiziju. Djela su mu izvedena na Osorskim glazbenim večerima i Glazbenoj tribini u Puli. Član je (i) Hrvatskoga društva filmskih djelatnika.

Komentar skladatelja uz praizvedbu: »Skladba **U srcu Narnije** za glasovir, vibrafon, zvončice i gudače nastala je 2004. godine. Inspirirana je djelom *Kronike iz Narnije* C. S. Lewisa po kojemu je snimljen i film (djelo je napisano prije pojave filma). NARNIJA je zemlja u kojoj vlada sloga između životinja, zemlja u kojoj životinje imaju dar govora, zemlja ljubavi i razumijevanja. Takva je trn u oku mnogima (silama zla) koji često ratnim pohodima pokušavaju uništiti slogu, ljubav i razumijevanje, no zahvaljujući upravo tom skladu žitelja NARNIJE, napadači uvijek bivaju poraženi. U osnovi svih priča iz *Kronika* počiva osnovno načelo kršćanskog morala

temeljeno na osobnoj žrtvi za dobrobit sviju. Upravo taj moral i osobna žrtva iz ljubavi prema drugima privukli su me Lewisovim *Kronikama*. To je ono što je danas u našoj civilizaciji podvrgnuto najvećem pritisku i želi se na sve moguće načine marginalizirati i uništiti, a kad se uništi moral, sve je dozvoljeno i vrata kaosa širom su otvorena... Moral i ljubav jedina su brana na putu silama zla. Jer kako kaže Novalis: LJUBAV JE KONAČNI CILJ POVIJESTI SVIJETA — AMEN SVEMIRA!«

Željko Milić diplomirao je klarinet u klasi prof. M. Stefanovića. Još kao srednjoškolac osvajao je visoke nagrade na državnim natjecanjima, a kao student pobjeđuje na Natjecanju muzičkih akademija i prima specijalnu nagradu za izvedbe suvremenih skladbi. Od 1984. godine djeluje kao solist Orkestra HNK Split. Solistički je nastupao uz Simfonijski orkestar HRT—a, Simfonijski orkestar HNK Split, Hrvatski komorni orkestar, Splitski komorni orkestar, Orkestar HRM—a i Beogradsku filharmoniju. Istodobno održava solističke recitale (klarinet solo, klarinet uz glasovir). U sljedećoj godini priprema prvi samostalni CD s djelima hrvatskih skladatelja. Djeluje kao glazbeni pedagog u zvanju docenta na Umjetničkoj akademiji u Splitu.

Silvana Milišić Šoša (Split, 1982.) osnovno i srednje glazbeno obrazovanje završila je u Splitu u klasi prof. Sanje Milić. Obou je diplomirala u klasi prof. Branka Mihanovića na zagrebačkoj Muzičkoj akademiji. Tijekom školovanja osvojila je niz prvih nagrada na državnim natjecanjima. Kao solistica nastupala je uz Splitski komorni orkestar pod ravnanjem Pavla Dešpalja te uz Gudački orkestar Muzičke akademije u ciklusu *Virtuoso*. Održala je recital na Tribini *Darko Lukić* u Maloj dvorani V. Lisinskog. Suradivala je s gotovo svim hrvatskim orkestrima — Simfonijskim orkestrom HRT—a, Opernim orkestrima HNK u Zagrebu i Splitu, Dubrovačkim simfonijskim orkestrom i Mariborskom filharmonijom.

Zoran Velić (Split, 1985.) nakon završene Srednje glazbene škole J. Hatzea u Splitu (prof. K. Čudina) upisuje studij glasovira na Muzičkoj akademiji u klasi prof. Đ. Stanettija, a potom u klasi prof. K. H. Kämmerlinga. Pobjednik je (u više navrata) državnih natjecanja, Yamaha natjecanja te natjecanja *Zlatko Grgošević* i *Etide i skale*. Koncertirao je u Rijeci, Zagrebu, Samoboru, Splitu i Osijeku, a kao solist nastupio je uz Splitski komorni orkestar, Simfonijski orkestar HRT—a i Zagrebačke soliste. Suradivao je s dirigentima Ivanom Repušićem, Pavlom Dešpaljem i Tomislavom Fačinijem.

Splitski komorni orkestar (SKOK) djeluje od jeseni 2000., a njegovo pokretanje potakla je izvrsna generacija mladih gudača koji su već završili ili su bili pred završetkom školovanja u Glazbenoj školi Josipa Hatzea i na Umjetničkoj akademiji u Splitu. Predsjednik Društva Gordan Sladoljev tada je okupio skupinu glazbenika koji će biti okosnica SKOK-a — Valtera Lovričevića, Mihovila Karuzu, Olega Gourskog i Ivanu Dragičević. Mjesto dirigenta i umjetničkog voditelja ponuđeno je maestru Pavlu Dešpalju. Prvim koncertom 4. prosinca 2000. u prepunom foajeu splitskog HNK obilježili su 250. obljetnicu rođenja J. S. Bacha. Uz P. Dešpalja, najzaslužniji za uspjehe SKOK-a su dirigenti Ivan Repušić, Tonči Bilić, Saša Britvić, Valter Dešpalj i drugi. Svoj umjetnički profil ansambl je stvorio na djelima hrvatskih, osobito splitskih skladatelja te izvedbama odabranih opusa iz svjetske literature 20. stoljeća. Njihovi gosti bili su vodeći hrvatski umjetnici Renata Pokupić, Ivana Bilić, Martina Tomčić, Jan Janković te inozemni, među kojima se posebno istaknuo Grigorij Žislin. SKOK s osobitom pažnjom predstavlja soliste, afirmirane splitske glazbenike Željka Milića, Valtera Lovričevića, Sanju Milić, Nelli Manuilenko, Olega Gourskog, Sanju Madunić, kao i članove Orkestra poput Darka Grapponea i Olivera Mandića (vibrafon, glockenspiel) koji sudjeluju u praizvedbi skladbe *U srcu Narnije* M. Krstičevića. Jednako tako vode računa i o splitskim umjetnicima koji djeluju u drugim sredinama. Njihovo uzastopno gostovanje u Koncertnoj dvorani V. Lisinskoga 2005. i 2006. godine skrenulo je pozornost hrvatske javnosti na njihovo umjetničko djelovanje.

Stručni žiri Slobodne Dalmacije dodijelio je SKOK-u godišnju nagradu za kulturu *Jure Kaštelan* (2005.), jer je »u splitsku glazbenu reprodukciju uveo nove kriterije. Svaki njihov koncert predstavlja svojevrsnu priču za sebe, a posebno su upamćene izvedbe skladbi L. Sagliea, I. Josipovića, B. Bartoka, E. Griega, R. Radice, K. Cipcija, C. Debussyja te konačno D. Šostakoviča«.

Dirigent **Saša Britvić** (Zagreb, 1965.) diplomirao je u klasi prof. I. Gjadrova, a usavršavanje je nastavio kod P. Dervauxa u Francuskoj. Po završetku studija preuzeo je mjesto dirigenta Akademskog zbora *Ivan Goran Kovačić*. Kao orkestralni dirigent surađivao je sa svim hrvatskim orkestrima, Slovenskom i Sarajevskom filharmonijom, Državnim simfonijskim orkestrom St. Petersburg, Zborom Glinka, Orchestra sinfonica dell' Emilia Romagna, ansamblom Icarus, Orkestrom mladih Europe, Orkestrom zaklade Yehudi Menuhin, Orkestrom Alpe-Adria i drugima. Na inozemnoj sceni nastupao je uz brojne operne umjetnike (J. Carreras, P. Capuccili, G. Bumbry, R. Pospis-Baldani, D. Vejzović, L. Roni, E.

Obrascova, W. Fernandez, K. Ricciareli). Pobjednik je Međunarodnog natjecanja u Saumuru (Francuska), što mu je donijelo i status laureata Zaklade Yehudi Menuhin. Docent je na Muzičkoj akademiji. Jedan je od utemeljitelja Hrvatskog baroknog ansambla. Od 2000. član je Upravnog odbora Fonda Lovro i Lilly Matačić. Ravnatelj je Međunarodnog kulturnog centra Hrvatske glazbene mladeži u Grožnjanu i voditelj Opernoga studija HNK u Zagrebu.

Petak, 10. 11.

21:30

Dom hrvatskih branitelja — Mala dvorana

SJEĆANJE NA NEVENA BELAMARIĆA (1949. — 2006.)

Grigorij Frid: Dnevnik Anne Frank, monopera

Dramaturška obrada i režija: Neven Belamarić

Sudjeluju:

Ksenija Sanjković, sopran — Anne Frank

Berislav Arlavi, glasovir

Dirigent:

Josip Nalis

Statisti:

Adam Vidović — Peter

Ante Batinić, Adam Vidović — gestapovci

Asistentica režije:

Ivana Čoh

Prijevod:

Karmen Belamarić

Tekst uz izvedbu:

Sanda Kuhtić

Neven Belamarić (Šibenik, 1949. — Zagreb, 2006.) diplomirao je solo pjevanje i specijalizirao *Lied* na Muzičkoj akademiji u Zagrebu te diplomirao teorijsku fiziku na Prirodoslovno—matematičkom fakultetu. Nakon diploma na salzburškom Mozarteumu i bečkoj Visokoj glazbenoj školi, postaje član Opernoga studija Bečke državne opere i ljubljanske Opere (1981.) gdje tumači likove verdijanskog repertoara. U izvedbama Beethovenove *IX. simfonije* i Haydnova *Stvaranja svijeta* surađivao je s maestrom Lovrom Matačićem. U HNK u Zagrebu ostvario je niz uloga, uglavnom njemačkog repertoara, a gostovao je na Dubrovačkim ljetnim igrama i Splitskom ljetu. Godine 1995. odlazi u Coburg, nakon toga u Brandenburško državno kazalište, 1997. u Berlin, prvo kao stalni gost, a zatim i kao član *Der Komische Oper*. Kao operni i koncertni solist nastupao je na većini poznatih europskih pozornica: Beč, Berlin, Salzburg, Graz, Budimpešta, Beograd, Moskva, Kijev, London, Barcelona, Luxembourg, Rim, Venecija, Den Haag, Amsterdam i drugima. Snimio je više nosača zvuka, a za svoje umjetničko djelovanje, uključujući i izvedbe djela hrvatskih skladatelja, primio je Nagradu *Milka Trnina*, Zlatnu plaketu Opernoga festivala u Ljubljani, Nagradu *Judita* (uloga Holoferna u operi *Judita* Frane Paraća, praiizvedba HNK Split, 2000.), Nagradu hrvatskoga glumišta, Nagradu *Vladimir Ruždjak* i Nagradu *Tito Strozzi*. Od 2003. bio je docent na Muzičkoj akademiji. Dobitnik je ovogodišnje Nagrade *Vladimir Nazor* za ulogu kralja Markea (*Tristan i Izolda* R. Wagner, HNK u Zagrebu) koju je osobno primio mjesec dana prije smrti. Režija monoopere **Dnevnik Anne Frank**, uz sudjelovanje mladih akademskih glazbenika uz koje je bio osobno vezan, njegov je posljednji scenski rad.

PRVI DIO

1. Uvod

Scena I.

2. Rođendan
3. Škola
4. Razgovor s ocem
5. Poziv od Gestapa

Scena II.

6. Skrovište
7. Na prozoru
8. Priča se
9. Očaj
10. Sjećanje
11. San
12. Interludij

DRUGI DIO

Scena III.

13. Razgovor Van Daanovih
14. Lopovi
15. Recitativ
16. Pomisao na Petera

Scena IV.

18. Racija
19. Usamljenost
20. Passacaglia
21. Finale

* 17. *Na ruskom frontu* — izostavljeno

Ruski skladatelj **Grigorij Frid** (Petrograd, 1915.), nakon studija na moskovskom Konzervatoriju i završetka 2. svjetskoga rata, u kojemu su on i njegova obitelj teško stradali, posvećuje se kontinuiranom skladateljskom radu, istodobno radeći i kao glazbeni pedagog. Za monoperu **Dnevnik Anne Frank** sam je napisao libreto koristeći se ulomcima iz istoimenog književnog predloška, a praizvedba je održana 1972. uz glasovirsku pratnju (tada jedino mogući izbor), iako je partitura izvorno pisana za sopran i komorni ansambl. Iz Rusije je tajno iznesena 1978. godine i od tada je u izvornom obliku postavljana na mnogim svjetskim pozornicama (Indianapolis, Rotterdam, New York, Berlin i drugdje). **Dnevnik Anne Frank** ima dva dijela, odnosno četiri scene provedene kroz dvadeset jednu epizodu i one slijede zbivanja i razmišljanja Anne Frank* tijekom 25–mesečnog boravka u tajnom skrovištu. Uz anksioznu atmosferu straha, djelo prenosi neuništivi Annin optimizam i volju za životom koja joj je osigurala bezvremenost i pretvorila je u simbol neslomljivosti duha pojedinca.

Ksenija Sanjković diplomirala je matematiku na Prirodoslovno–matematičkom fakultetu. U razdoblju od 1998. do 2001. godine pjevanje je učila kod prof. Nade Puttar Gold. Na Muzičkoj akademiji diplomirala je u klasi prof. Ljiljane Molnar Talajić, a 2005. upisala je usavršavanje u klasi prof. Nevena Belamarića. Tijekom studija, uz vokalne recitale, bilježi nastupe u izvedbama opernih arija i sakralnih djela. Od 1993. do 2003. bila je članica Oratorijskog zbora Crkve sv. Marka *Cantores Sancti Marci*, s kojim još povremeno nastupa — sudjelovala je u izvedbi Haydnove *Missa Brevis* u okviru ovogodišnjega Festivala sv. Marka te je uz festivalski orkestar nastupila kao solistica u izvedbi *Missa Brevis* u C–duru (*Spatzen Messe*, KV 220) W. A. Mozarta. U rujnu ove godine debitirala je u dvorani Samoborskog muzeja kao Anne u *Dnevniku Anne Frank*.

Berislav Arlavi (1974.) diplomirao je glasovir na Muzičkoj akademiji u klasi prof. V. Krpana, a usavršavao se kod prof. B. Riguta u Nici gdje je održao koncert u dvorani Muzeja suvremene umjetnosti. Djeluje kao samostalni umjetnik. Na pijanističkom natjecanju 1989. osvojio je drugu, a godinu kasnije prvu republičku i prvu saveznu nagradu. Dobitnik je 3. nagrade na Međunarodnom natjecanju u Rimu (1993.) i to kao najmlađi sudionik u konkurenciji od pedeset kandidata. Osvojio je dvije druge nagrade na natjecanju Hrvatskog radija i natjecanju u Sloveniju u duu s K. Ferenčinom

i N. Fabijanićem. Redovito nastupa uz Hrvatski komorni orkestar te surađuje s Cantus Ansambлом (23. MBZ). U ožujku 2006. sudjelovao je u hrvatskoj praiizvedbi *Dnevnika Anne Frank* u Maloj dvorani KD V. Lisinskog.

Josip Nalis (1975.) diplomirao je na Muzičkoj akademiji u klasi prof. V. Kranjčevića, a studij dirigiranja upisao je 2004. u klasi prof. V. Šuteja. Od 1994. stalni je član Akademskog zbora I. G. Kovačić; od 1998. asistent je dirigenta Akademskog zbora te umjetnički voditelj i dirigent Muškog vokalnog ansambla I. G. Kovačić. Bio je aktivni sudionik Međunarodne škole barokne glazbe (Varaždin, 1998., 2004.), Međunarodne škole glazbe iz razdoblja klasike (Dubrovnik, 2004., solist u Mozartovoj *Krunidbenoj misi*) te majstorskog seminara *The Art of Choral Singing* (Dubrovnik, prof. M. Nilsson, Royal College of Music Stockholm). Kao stipendist Fonda Lovro i Lilly Matačić u srpnju 2006. usavršavao se u Italiji na majstorskom seminaru Dominiquea Rouitsa te ravnao orkestrom *Leopolis* iz Lvova (Ukrajina). Kao dirigent nastupa sa Simfonijskim i Komornim orkestrom Muzičke akademije (ciklus *Virtuoso*). U ožujku 2006. ravnao je hrvatskom praiizvedbom *Dnevnika Anne Frank*. Član je Međunarodnog komunikacijskog odbora Svjetske federacije glazbene mladeži.

***Anne Frank (Annelies Marie Frank)** za svoj trinaesti rođendan, 12. lipnja. 1942., dobila je od oca knjižicu crveno–bijelog kariranog uzorka u koju je odmah počela unositi dnevničke bilješke. Suočena s nacističkim progonima Židova, obitelj Frank već je 5. srpnja bila primorana pronaći skrovište u tajnom prostoru u zgradi tvrtke Annina oca, a pridružila im se i još jedna obitelj sa sinom, 16–godišnjim Peterom, koji će postati Annina simpatija. Iako je samo nekolicina najbližih suradnika Annina oca, Otta Franka, znala za skrovište, nakon anonimne dojave nikad identificiranog prokazivača, zelena policija provalila je 4. kolovoza 1944. i uhitila sve stanare koji su poslani u njemačke i nizozemske koncentracijske logore. Annin dnevnik pronašli su radnici tvrtke njezina oca koji su znali za skrovište i čitavo se vrijeme brinuli o potrebama obitelji te su dnevnik i nekoliko pronađenih obiteljskih albuma odlučili vratiti Anne nakon rata. Od obitelji Frank rat je preživio jedino otac Otto, dok je Anne umrla u logoru Bergen–Belsen u ožujku 1945., samo dva mjeseca prije oslobođenja Nizozemske. Dnevnik je prvi put objavljen u Nizozemskoj 1947. pod nazivom *Het Achterhuis* (*Stražnja kuća*). Od tada je preveden na 55 svjetskih jezika pod naslovom *Dnevnik Anne Frank*.

Zahvaljujemo Istarskom narodnom kazalištu Pula na posudbi kostima i scenografskih elemenata.

Pula, 9. – 12. studenoga 2006.

Subota, 11. 11.

10:00

Hotel Histria — Kavana

PRESS:

24. MUZIČKI BIENNALE ZAGREB,

19. — 28. TRAVNJA 2007.

SUSRETI generacija

Subota, 11. 11.

11:30

Circolo — Zajednica Talijana, Pula

PRAIZVEDBE — NATJEČAJ ZA NOVE SKLADBE

Solisti:

Ivan Novinc, violina
Krešimir Ferencina, viola
Renata Penezić, flauta
Krunoslav Babić, tuba
Riccardo Luque Perdomo, fagot
Vitalij Muntjan, harmonika

Program:

Anđelka Bego Šimunić
Uzmorje za violinu i violu*

Branko Okmaca
Dyas za flautu i tubu*

Zdravko Lončarić
Dodir za flautu i tubu*

Massimo Brajković
Recitativo concertante za fagot i harmoniku*

Anđelka Bego Šimunić (Sarajevo, 1941.), skladateljica i pedagoginja, studirala je kompoziciju kod profesora Ivana Brkanovića i Miroslava Špilera na sarajevskoj Muzičkoj akademiji, gdje je diplomirala, a nekoliko godina kasnije i magistrirala. Djelovala je kao profesorica teorijskih predmeta na Srednjoj glazbenoj školi u Sarajevu, a 1975. preuzima mjesto asistentice na sarajevskoj Muzičkoj akademiji u okviru predmeta Kompozicija i Orkestracija. Danas je redovna profesorica istih kolegija. Od 1986. do 1992. bila je predsjednica Udruženja kompozitora Bosne i Hercegovine i tada jedna od glavnih organizatorica festivala Dani muzičkog stvaralaštva Bosne i Hercegovine.

Komentar skladateljice uz praizvedbu: »Skladba **Uzmorje** za violinu i violu završena je 1. rujna 2006., a potaknuta je nedavnim Natječajem Hrvatskoga društva skladatelja. Ona predstavlja pokušaj stvaranja odgovarajućeg ugođaja uz pomoć dva gudačka instrumenta. Izvorni materijal transformira se naizmjenice kroz varijacije izlažući unutarnje osjećaje i sasvim slučajno u razvoju materijala na površinu izlaze karakteristični tonski sklopovi vezani za istarsko podneblje. U svom kratkom trajanju, djelo na jednostavan način oslikava jedan emotivni trenutak.«

Branko Okmaca (Pula, 1963.), skladatelj, dirigent i pedagog, diplomirao je glazbenu teoriju na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Kolegij kompozicije pohađao je kod prof. S. Horvata, a dirigiranja kod prof. V. Kranjčevića. Bio je profesor teorijskih predmeta na Srednjoj glazbenoj školi I. M. Ronjgova u Puli. Kao skladatelj čiji je velik dio opusa posvećen zborovima, aktivni je dirigent Djevojačkog zbora pulske Glazbene škole i Mješovitog zbora M. B. Rašan te dirigent orkestra Istarskoga narodnog kazališta u Puli (do 1997.) i aktualni dirigent Puhačkog orkestra Grada Pule s kojima je gostovao u zemlji i inozemstvu te osvojio brojne nagrade. Od 2002. godine orguljaš je i zborovođa Katedralnog pjevačkog zbora u Puli. Na Filozofskom fakultetu u Puli predavač je na Odjelu za glazbenu pedagogiju. Njegova djela nagrađivana su na natječajima za zvorske skladbe i puhačke orkestre te na natječaju Ministarstva kulture.

Komentar skladatelja uz praizvedbu: »Skladba **Dyas** za flautu i tubu trodijelnog je oblika (ABA) s bržim prvim i trećim dijelom te polaganim srednjim. Međutim, ta se trodijelnost ne odnosi na tematski materijal koji je oblikovan kao jedinstvena cjelina.

Riječ je o dijalogu dva instrumenta, prilično različita po svojim tehničkim i tonskim osobinama. Dva «kontrastrna» glazbala uvjetovala su i odabir

43. Glazbena tribina Pula

dvaju kontrastnih motiva iznesenih na samom početku skladbe. Skladateljskim postupcima i odabirom glazbenog materijala nastojao sam ih približiti i tako nadvladati razlike koje postoje između flaute i tube.«

Zdravko Lončarić (Karlovac, 1954.), skladatelj i pedagog, završio je studij kompozicije na Akademiji za glasbo u Ljubljani u klasi prof. Alojza Srebotnjaka. Tijekom studija nagrađen je Prešernovom nagradom. Živio je i radio te stjecao glazbena iskustva u više europskih zemalja i Brazilu. Od 1992. profesor je harmonije, polifonije i solfeggia na Glazbenoj školi u Karlovcu. Njegov skladateljski interes obuhvaća različita glazbena područja i forme (minijature, komorna glazba, velika orkestralna djela).

Komentar skladatelja uz praizvedbu: »U glazbenoj praksi flauta i tuba kao jedan od najdubljih, odnosno najviših zvućućih instrumenata, rijetko se susreću u izravnom kontaktu, kako u orkestralnoj tako i u komornoj i solističkoj glazbi. Stoga sam ovu skladbu nazvao **Dodir**.«

Massimo Brajković (Rovinj, 1955.), skladatelj, diplomirao je kompoziciju i glasovir na Akademiji za glasbo u Ljubljani (D. Škerl, M. Lipovšek). Po završenom studiju radi kao pedagog u Rovinju, a potom postaje docent na Pedagoškom, danas Filozofskom fakultetu u Puli na kojemu je od 2004. redovni profesor i prodekan. Njegova djela predstavljena su na mnogim hrvatskim i inozemnim festivalima (Zagrebačka filharmonija, Simfonijski orkestar HRT – a, Simfonijski orkestar Istarskoga narodnog kazališta u Puli, Hrvatski komorni orkestar). Godine 1998. Baletni studio Istarskoga narodnog kazališta praizveo je njegov balet *Mosaico istriano*, a u istom kazalištu potom je praizvedena *Priča iz Rovinjske šume* (Ansambel *Liberdance*, Glazbena tribina Pula). Posebno ga privlači područje instrumentalne glazbe, osobito istraživanja elektroničkog zvuka. Objavio je autorski CD u ediciji *Hrvatski suvremeni skladatelji* (naklada HDS).

Komentar skladatelja uz praizvedbu: »**Recitativo concertante** jednostavačna je skladba bez ikakvih programskih elemenata. Skladana je 2005. godine po oblikovnom uzoru na barokni *recitativo accompagnato*. Suvremeni glazbeni izričaj koji ravnopravno *recitiraju* veoma skladni puhački instrumenti (fagot i harmonika) dominira većim dijelom skladbe. Zahvaljujući sve većim zvukovnim i tehničkim mogućnostima spomenutih instrumenata, zvučni korpus recitativa doseže do koncertantnih trenutaka tako da i elementi *concerta grossa* uz atonalitetni prizvuk djelu daju određenu homogenost.«

Renata Penezić diplomirala je flautu na Akademiji za glasbo u Ljubljani u klasi prof. F. Rupela, a studij je nastavila na Visokoj glazbenoj školi u Kölnu (prof. A. Adorján), gdje je i magistrirala. Polaznica je majstorskih seminara T. Waya, P. Y. Artauda i A. Mariona, a barokno ornamentiranje usavršavala je kod G. Höllera. Dobitnica je nekoliko hrvatskih nagrada. Već na trećoj godini studija postala je članica, a poslije i prva flautistica Zagrebačke filharmonije. Docentica je flaute na Muzičkoj akademiji. Često nastupa solistički u zemlji i inozemstvu (flauta, traverso – flauta, blok – flauta) te surađuje sa simfonijskim i komornim orkestrima, komornim ansamblima i drugim poznatim solistima. Njezin opsežni repertoar obuhvaća ranu glazbu, djela klasike i romantike te suvremene skladbe. Zajedno s K. Babićem nedavno je objavila CD *In the Garden of the Clown* s djelima hrvatskih skladatelja (naklada HDS Cantus).

Krunoslav Babić, tuba (Osijek, 1976.), nakon studija na Muzičkoj akademiji (prof. M. Fuchs), diplomirao je i magistrirao na Muzičkoj akademiji u Münchenu (prof. M. Hoppert). Suradivao je s vodećim svjetskim tubistima poput Rogera Boboa, Mela Culbertsona, Daniela Perantonija, Waltera Hilgersa i Jozsefa Bazsinka. Bio je član Brass Quinteta Zagreb – Ljubljana, Simfonijskog puhačkog orkestra HV – a i Simfonijskog orkestra HRT – a, a sada je član Zagrebačke filharmonije. Gostovao je uz mnoge hrvatske orkestre i komorne ansamble u zemlji i inozemstvu. Dobitnik je nacionalnih nagrada. Član je Hrvatskoga Brass Kvinteta i osnivač Quarteta tuba XL, prvoga takve vrste u ovom dijelu Europe. Dosadašnjim uspjesima razbio je predrasude o tubi kao instrumentu isključivo orkestralna značenja.

Riccardo Luque Perdomo rođen je u Maracayu u Venezueli. Osnovno i srednje glazbeno obrazovanje stekao je u Caracasu, a diplomu na Konzervatoriju P. I. Čajkovski u Moskvi u klasi prof. R. P. Terjohina i V. S. Popova. Usavršavao se u Londonu u klasi prof. W. Waterhousa. Bio je član mnogih komornih ansambala, Simfonijskog orkestra u Caracasu, Opernog orkestra HNK u Zagrebu i Zagrebačke filharmonije (solo fagotist). Stalni je član Cantus Ansambala i Zagrebačkog puhačkog ansambala. Koncertirao je uz nekolicinu orkestralnih ansambala u Latinskoj Americi i Europi. Uz kontinuirano bavljenje komornom glazbom, mahom izvedbi suvremene glazbe, osobito hrvatskih skladatelja, u javnosti je također poznat kao nekadašnji pjevač grupe Cubismo, danas sa samostalnom pjevačkom karijerom.

Vitalij Muntjan (Ribnica, Moldavija, 1953.) diplomirao je i magistrirao harmoniku na Nacionalnoj muzičkoj akademiji Gnjesin u Moskvi (prof. F. R. Lips). Godine 1975. osvojio je drugu nagradu na Svjetskom kupu u Helsinkiju, a potom tri diplome (solist u orkestru, član komornog ansambla, solist) na Međunarodnom susretu harmonikaša u Puli. Po završetku studija postaje profesor harmonike na Akademiji Gnjesin (1977. – 1991.) te dekan (1988. – 1991.). Godine 1991. dolazi u Pulu gdje predaje harmoniku na Filozofskom fakultetu. Danas ima status samostalnog umjetnika. Održao je više stotina solističkih koncerata, a na njegovu repertoaru redovito se nalaze djela suvremenih skladatelja (četrdesetak skladbi za solo harmoniku i komorne sastave). U nakladi HDS—a ostvario je nosač zvuka *Suvremena hrvatska glazba za harmoniku* sa skladbama F. Paraća, Ž. Brkanovića, A. Klobučara, M. Miletića, M. Ruždjaka, I. Josipovića, J. Magdića, M. Brajkovića i A. Markovića.

Subota, 11. 11.

16:30

Filozofski fakultet, Pula

POSLIJEPODNE JEDNOG SKLADATELJA — BERISLAV ŠIPUŠ

Solisti:

Ratko Vojtek, klarinet
Katarina Krpan, glasovir
Tvrtko Sarić, gitara
Petrit Ćeku, gitara

Zagrebački kvartet saksofona:

Dragan Sremec
Goran Merčep
Saša Nestorović
Matjaž Drevenšek

Program:

Manie za piccolo klarinet

Ricercare za glasovir

Uspavanka za San Roa, pticu ljubavi za dvije gitare

Dick Tracy and the Mystery of Pretty Piet za bas klarinet,
tam—tam i zvončiće

Im Garten deiner Liebe za kvartet saksofona

SUSRETI generacija
UČENIK UČENIK UČENIK UČENIK UČENIK UČENIK UČENIK UČENIK UČENIK

Berislav Šipuš (Zagreb, 1958.), skladatelj, dirigent, pedagog i umjetnički voditelj Cantus Ansambla, diplomirao je kompoziciju na Muzičkoj akademiji u klasi prof. Stanka Horvata. Usavršavao se kod G. Bosca, I. Xenakisa, F. B. Mâchea i A. Depresa.

Bio je stalni pijanist korepetitor Baleta HNK u Zagrebu, zatim *Bermuda Civic Ballet* i Baleta *Teatro alla Scala* u Milanu, gdje je dirigirao u baletnim i opernim produkcijama. Izvanredni je profesor Muzičke akademije. Od 1997. djeluje kao umjetnički direktor Muzičkog biennala Zagreb. U razdoblju od 2001. do 2005. bio je ravnatelj Zagrebačke filharmonije. Cantus Ansambl vodi od utemeljenja 2001. godine. Uz nacionalne nagrade, Ministarstvo kulture Republike Francuske odlikovalo ga je Redom viteza umjetnosti i književnosti.

Stvaralaštvo Berislava Šipuš a uključuje mnoge značajke *nove jednostavnosti*, a ključnu točku predstavlja njegov *Play* za glasovir i 13 gudača (praižvedba 1989., Glazbena tribina u Opatiji). »Tada sam shvatio što je teško glazbeniku reproduktivcu, jer sam partiture počeo promatrati sa stanovišta umjetnika praktičara [misli se na osobno dirigentsko iskustvo]. Sve pojednostavljujem tako da okvir postaje gipkiji, a nakon skladbe *Play* isto sam načelo primijenio u *Gonars Triju* za violinu, violončelo i glasovir (1991.), skladbama *UUKU... o canti di Passione dai Colli Euganei* za sopran, zbor i orkestar (1991.), *Rahbodea, Primo canto dal »Libro delle Lacrime«* za glasovir i orkestar (1995.), vokalnom opusu *Souvenir* za mješoviti zbor i u ciklusu *Noći* za glasovir (1999.)...« Primjena određenih postmodernističkih postupaka skladatelja je u međuvremenu intuitivno dovela do sažimanja formacija i oblika »jer mogu biti intimniji u idejama i realizaciji«, ali i do određenog ritualnog oblikovanja koje skladbe latentno drži u stanju otvorena oblika. Put do njegove glazbe podrazumijeva svladavanje određenih prepreka postavljenih s namjerom uspostavljanja posebnog odnosa sa skladbom, što je prilično zahtjevno u odnosu na složenu unutarnju oblikovnu strukturu. Nasuprot tomu, nevinost vanjskih dimenzija neutralizira anatomiju takvih postupaka i njihovu finu mrežu spojeva tako da konačni primatelj glazbe—znaka neopterećeno ulazi u misterij skrovitih zvučnih i jezičnih simbola, kao i njihovih značenja. Autor nadasve drži do interpreta kao partnera (zove ga »apsolutni sukreator glazbe«), glazbe koja proturječi kanonima, koju dodiruje improvizacija i glazbe vrlo subjektivna znakovlja kojima napinje unutrašnje dimenzije skladbi.

Odabir programa skladateljev je izbor, kao i kod prethodnika, njegova učitelja Stanka Horvata. Niz od pet opusa imao bi idealan slijed kada jedan među njima ne bi bio disonanca u poetskom značenju nekog

harmoničnog odnosa i poretka stvari. Tu »ljubavnu« harmoniju oblikuju redom kako se pojavljuju — **Ricercare** iz 2000., **Uspavanka za San Roa, pticu ljubavi** iz 1999., **Dick Tracy and the Mystery of Pretty Piet** iz 1991. i **In Garten deiner Liebe** iz 2002. godine. Svaka od njih »kombinira precizan, tradicionalno izmjeren glazbeni tijek s namjernom nepreciznošću, iščašenošću i slobodom koja se osobito otvara interpretu« (autor).

Iako su stvarane unutar jedanaest godina, skladbe imaju istu pozadinu, a nju se »čuje« kroz izrazito autorovo nagnuće literarnom nazivlju (uglavnom neobičnom, a koji put i na nepostojećim jezicima) potpuno subjektivna značaja. Ta neprekidna zagonetka koju se upućuje okolini, reproduktivno–kreativnoj i slušateljskoj, u ovim djelima mogla bi se otkriti kao »traženje, istraživanje pa možda i vrludanje u potrazi za vlastitim identitetom, stilom, formulom i sadržajnim rješenjem« (B. Šipuš o *Ricercare*) što vodi određenom pjevu jedne *uspavanke* (ptici ljubavi). Kako »uvijek iznova moram misliti, slušati, gledati, mirisati, dodirivati, osjećati... ali čekati... strahujući i nadajući se da će netko, možda, ipak i napokon otkriti MISTERIJ«, tako *Dick Tracy and the Mystery of Pretty Piet* »nije ništa novo niti osobito... to je možda jedna obična pjesma o ljubavi...«. Onaj koji traži (*ricercare*, tal. ispitivati, istraživati) arkadiju (*San Roa*), s vjerom u otkriće (*the Mystery*) odlazi u magični Vrt (*In Garten deiner Liebe*) iza čega se čvrsto zatvaraju vrata (iako postoji još jedan Vrt, onaj na kiši sa skladateljem bez kišobrana, ali on je zasebna priča), jer dolazi **Manie** (1987.). Ta skladba opasnih namjera, nastala prije spomenutoga *Playa* za glasovir i 13 gudača, predstavlja nemir mladosti i nemir vremena na rubu »sinteza osamdesetih«. Posvećena je Ratku Vojteku, jedinom koji je tada, kao i sada (*Dick Tracy*... također je napisan za njega i praižveden na MBZ–u) mogao izaći na kraj sa začudnim Šipuševim zagonetkama.

Ratko Vojtek (Bjelovar, 1956.), multiinstrumentalist, diplomirao je i magistrirao klarinet na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, a bas klarinet na amsterdamskom Konzervatoriju Sweelinck u klasi prof. H. Sparnaaya. Danas je član i solist na bas–klarinetu u Zagrebačkoj filharmoniji te prvi klarinetist Hrvatskoga komornog orkestra. Kao glazbenik koji je sklon stalnom istraživanju, uživa poseban ugled upravo izvedbama opusa svojih suvremenika, a njegov udio u koncertnom prikazu pojedinih skladbi, često ga dovodi u poziciju završnog oblikovatelja djela. Sudjelovao je u brojnim praižvedbama opusa hrvatskih i inozemnih skladatelja, od kojih su mu mnoga bila posvećena. Srodan interes iskazuje prema ranoj glazbi, jazzu, world music i new age. Ostvario je više diskografskih izdanja. Njegovo iskustvo, talent, muzikalnost te sklonost izvedbeno–scenskom

performaceu čine ga zahvalnim sudionikom u interpretaciji suvremenih partitura.

Katarina Krpan diplomirala je klavir na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u klasi prof. Vladimira Krpana, a potom se usavršavala i magistrirala na Conservatoire de musique u Lausanni u klasi prof. Jean–François Antoniolija. Priredila je niz recitala u zemlji i u inozemstvu, često nastupajući i u komornim kombinacijama (osobito u klavirskom duu s pijanistom V. Krpanom) te s orkestrima. Pored koncerata uz Zagrebačke soliste, Zagrebačku filharmoniju, Simfonijski orkestar HRT–a i Dubrovački simfonijski orkestar, koncertirala je uz brojne inozemne orkestre u glazbenim središtima Europe, Sjeverne i Južne Amerike, Australije i Afrike. Posebnu pozornost poklanja sustavnom promicanju klavirskih ostvarenja suvremenih (poglavito hrvatskih) skladatelja, pa je praiszvela i studijski snimila niz skladbi koje su joj i posvećene (posljednji CD 3/4 u izdanju HDS Cantus). Dobitnica je nacionalnih nagrada. Docentica je na Klavirskom odsjeku Muzičke akademije. Bila je voditeljica Ljetne umjetničke akademije *Laus* u Dubrovniku.

Petrit Čeku (Prizren, 1985.) nakon školovanja u rodnom gradu (prof. L. Sapunxhija) učenje nastavlja na zagrebačkoj Glazbenoj školi P. Markovca (prof. Xh. Sahatxhija). Sada je student Muzičke akademije (prof. D. Petrinjak). Dobitnik je prve nagrade na nacionalnom natjecanju i prvih nagrada na međunarodnim natjecanjima (*Anna Amalia* i *Andrés Segovia*, Njemačka, *Emilio Pujol*, Italija, Europska glazbena nagrada za mlade, posebna nagrada HDS–a za izvedbe djela hrvatskog skladatelja, Natjecanje *Ferdo Livadić* Samobor). Na Međunarodnom natjecanju *Christopher Parkening* u Malibuu (Kalifornija, SAD) u lipnju 2006. osvojio je srebrnu medalju. Dobitnik je Nagrade *Ivo Vuljević* 2005. U okviru ljetne turneje 2006. s uspjehom je gostovao na Dubrovačkim ljetnim igrama i Splitskom ljetu. Sudjelovao je na majstorskim seminarima (M. Barruec, Z. Dukić, C. Marchione, E. Muse, S. Tennant i A. Vidović, seminar komorne glazbe D. Gregoriana i ljetna škola *Strings Only!*).

Zagrebački kvartet saksofona utemeljen je 1989. i, osim jedne kratke izmjene, od početka djeluje u istom sastavu. Kao ansambl i pojedinačno gostovali su u mnogim europskim zemljama te u SAD–u i Kanadi. Solistički su nastupali uz Zagrebačku i Slovensku filharmoniju, Simfonijski

orkestar HRT—a i RTV Slovenije, Zagrebačke soliste, Big Band HRT—a, Simfonijski puhački orkestar HV—a, Orkestar HRM—a te Orkestar Slovenske vojske (dirigenti V. Šutej, P. Dešpalj, K. Óno, M. Letonja, P. Kogan). Česti gosti na njihovim koncertima ugledni su hrvatski i inozemni solisti i ansambli. Dobitnici su brojnih nagrada i priznanja (*Milka Trnina*, *Darko Lukić*, *Judita*, *Dragan Görtl*, Nagrada HGZ—a, Gallusova medalja, Nagrada Sveučilišta u Zagrebu, Nagrada Jazz Fair, šest diskografskih nagrada Porin). Nastupali su na gotovo svim hrvatskim festivalima te na svjetskim kongresima saksofonista u Pesaru, Valenciji, Montrealu, Mineapolisu i Ljubljani. Kvartet je prouzveo više od pedeset djela hrvatskih skladatelja (M. Ruždjak, B. Bjelinski, D. Detoni, B. Papandopulo, S. Horvat, I. Kuljerić, B. Lazarin, M. Prohaska, M. Tarbuk, T. Uhlik, S. Majurec Zanata, T. Simović, A. Klobučar, O. Jelaska, B. Šipuš, V. Nježić, S. Dedić, R. Radica). Snimali su za HRT, ORF, Radio France, Slovenski radio, RTL, WDR, a objavili su pet nosača zvuka — *Hrvatska glazba za saksofone, Z — Kvartet, Zagreb 900, 50 let Radia Maribor, Tsunagari* (SAD). Koncertom ove godine održali su vrlo uspješan koncert s pijanistom Itamarom Golanom na festivalu Samoborska glazbena jesen.

Subota, 11. 11.

20:00

Dom hrvatskih branitelja — Velika dvorana

SVEČANI KONCERT UZ 100. OBLJETNICU ROĐENJA MILA CIPRE, IVANA BRKANOVIĆA I BORISA PAPANDOPULA

Varaždinski komorni orkestar

Dirigent: **Pavle Dešpalj**

Program:

Milo Cipra

Concertino za gudački orkestar

Andante sostenuto

Allegro

Adagio — Allegro deciso

Ivan Brkanović

Concertino za gudački orkestar

Adagio

Moderato — Alegretto

Boris Papandopulo

Sinfonietta za gudače

Intrada

Elegija

Perpetuum mobile

Milo Cipra (Vareš, 1906. — Zagreb, 1985.), skladatelj, pedagog i glazbeni pisac, učenik Blagoja Berse, uz diplomu kompozicije na Muzičkoj akademiji, završio je studij germanistike i filozofije na Filozofskom fakultetu. Do početka II. svjetskog rata djelovao je kao srednjoškolski profesor njemačkoga jezika i filozofije u Cetinju, Novoj Gradiški, Karlovcu i Zagrebu, a od 1941. do 1977. profesor je na Muzičkoj akademiji (1961. – 1971. dekan). Među njegovim učenicima bili su skladatelji I. Malec, A. Klobučar, M. Ruždjak i L. Županović. U dva navrata bio je predsjednik Udruženja kompozitora Hrvatske (danas HDS). Uz orkestralna, komorna, solistička, vokalna i dramska djela, istaknuti je skladatelj filmske glazbe. Bio je izvanredni član JAZU (današnji HAZU).

Milo Cipra pokazao je zanimljiv skladateljski krug interesa, a često ga se povezuje uz tipičnu shemu stilskih određenja tada aktualna vremena po kojoj razvojna tipologija nacionalnog skladateljstva uključuje prepoznatljivi put od neonacionalnog glazbenog smjera do »prevrata« prema Novoj glazbi. Kako je stasao u vremenu kada su se stvaralački svjetonazori uistinu radikalno izmijenili u vrlo kratkom vremenskom razdoblju, tako je njegov autorski razvojni proces prihvatljiv jedino kroz duh vremena, ali ne i njegove konvencije. Neke od Ciprinih umjetničkih tvorbi uistinu nose određenu ugođajnost folklornih značajki (bez izravnih citata), dakako i neobaroknih postupaka, međutim, njegov individualizirani opus u cjelini ima nekoliko stilskih uporišta. U estetskom pogledu nigdje izravno ne očituje niti zagovara određeni »izam« kao ishodišnu točku vlastite poetike. U razvojnom smislu on harmonično sudjeluje u stvaralačkoj evoluciji koja, dakako, uključuje i stanovite (individualizirane) oblike povijesnog ponavljanja kako je to vidljivo u opusima nekih skladatelja prije njega, ali i kod nekih njegovih suvremenika. Ciprina tonalitetna progresija i filozofičnost postupaka, dopuštala je »pozajmice«, a osobito emancipirano apostrofiranje vrlo različitih rukopisa, primjerice C. Debussyja, L. van Beethovena ili K. Stockhausena, no jednako tako i vrlo profinjeno korištenje narodne poezije, na primjer, u ciklusu vokalne lirike *Djevojačka ljubav*. Visoko mjesto u stvaralačkoj cjelini pripada vokalno–instrumentalnoj skladbi *Kantata o čovjeku* (1958.), suiti *Sunčev put* (1958./59.), Sonati za klavir (1954.), skladbi *Aubade* (Svitanje) za puhački kvintet (1965.), IV. i V. gudačkom kvartetu (1938./39., 1972.) i orkestralnom djelu *Triptihon dalmatinskih gradova* (1969. – 1976.).

Između tih djela skrovito stoji rijetko izvođeni **Concertino** za gudački orkestar nastao 1956. kao prerada njegova II. gudačkog kvarteta (1932.). Takozvani *mali koncert*, concertino je relativno novija forma, s određenom naklonosti upravo skladatelja 20. stoljeća. Njegovo prirodno stanje pretpostavlja jedno solističko glazbalo i orkestar manjeg opsega oblikovana u sažetom, kratkom i lapidarnom glazbenom formatu. Milo Cipra odabire vlastiti oblik i skladbu piše za orkestar bez solista. Njegova građa nije nimalo jednostavna ni izvedbeno ni glazbeno, a čvrstina zvukovna prostora tri stavka građena načelom tvorbene progresije, vrlo izraženom disciplinom skladateljskog postupka znalački balansira oblik, tehniku i orkestralnu ekspresivnost. Odgovor počiva (i) u ovoj davno zapisanoj rečenici — » Ja sam (kad komponiram) sporiji, pažljiviji, mnogo pazim na detalje i vrlo sam zainteresiran da formalna struktura djela bude zadnja instancija vrednovanja. Svi detalji moraju se podrediti cjelini...«

Ivan Brkanović (Škaljari, Boka Kotorska, 1906. — Zagreb, 1987.), skladatelj, pedagog i glazbeni kritičar, završio je studij kompozicije na Muzičkoj akademiji u klasi Blagoja Berse (1935.), nakon čega odlazi na usavršavanje na Schola Cantorum u Parizu (profesori Jules Lefèvre i Daniel Lesur). Od 1935. do 1951. djeluje kao srednjoškolski profesor u Zagrebu i zborovođa, zatim preuzima mjesto opernog dramaturga u HNK u Zagrebu (1951.–1954.), a 1954. postaje direktor Zagrebačke filharmonije (do 1957.). U razdoblju od 1957. do 1961. godine profesor je kompozicije na Muzičkoj akademiji u Sarajevu. Po umirovljenju 1961., vraća se u Zagreb gdje živi do smrti. Bio je izvanredni član JAZU (danas HAZU) i predsjednik Udruženja kompozitora Hrvatske (danas HDS).

Istaknuti dio njegova opusa oblikuju partiture — *Triptihon*, narodni obred kod smrti za soliste, zbor i orkestar (1936.), opere *Ekvinocij* (1945.) i *Zlato Zadra* — *Škrinja sv. Šimuna* (1954.), balet—oratorij *Heloti* (1961.), scenski oratorij *Hod po mukah Ambroza Matije Gupca zvanog Beg* (1972.), ciklus od pet simfonija (1935.–1949.), simfonijska pjesma *Živo srce u mrtvom gradu* (1940.), *Kantata o svetom Križu* (1982.), *Molitva noćnoga bdijenja* za sopran, tenor, ženski zbor, orgulje i orkestar (1978.), *Stabat mater dolorosa* — *Gospin plač* (1981.) te tri gudačka kvarteta (1933.–1983.). Stvarateljsko—kreativna vertikala Ivana Brkanovića, jednako kao i uzlazna putanja njegova skladateljskog razvoja, ima tako čvrstu os da se ni u njegovo vrijeme, a danas osobito, nije dala podvesti pod isključivost tvrdnje o dominaciji narodne umjetnosti ili pripadnosti nacionalnom smjeru. Ovo usko ideološko određenje jednog autora koji među suvremenicima stoji usamljen, dijelom čak neprihvaćen ili osporavan,

vodila je prema suženju definicije njegova stvaralaštva koje je, među ostalim, vrlo osobno sintetiziralo i neke od značajki hrvatskoga narodnog melosa. Skladatelj s tako jakim religioznim, moralnim i umjetničkim načelima, čiji ustrajni patriotizam osvjetljava genezu cijelog umjetničkog stava, po svemu je bio autor kozmopolit. Njegova umjetnička rješenja koja ponegdje zrače ekspresivnošću glazbenog naturalizma, iskaz su potpune skladateljske individualnosti, a sva su okrenuta njegovu vlastitom unutrašnjem zrcalu. O glazbi samoj rijetko je govorio, jer je smatrao da je sve izloženo u djelu i da ono ne treba tumača. Kao mlada osoba bio je zatečen tvrdnjom svojega pariškog profesora Julesa Lefébvreja, jednoga od osnivača skupine *La jeune France* okupljene oko Oliviera Messiaena, »Zahtjevima se sada treba dati zarobiti da se poslije bude slobodan«. Ovu pedagošku misao dosljedno je provodio za vrijeme usavršavanja, ali je ona kao metafora ostavila poseban trag u njegovu ukupnom (slobodnom) stvaralačkom svjetonazoru. (O tome i drugim detaljima vezanima uz opus i osobnu životnu priču donosi knjiga *Sjećanja* autora Ivana Brkanovića, izdanje HDS Cantus 2006. uz 100. obljetnicu rođenja, urednica Erika Krpan.)

Concertino za gudački orkestar nastao je 1955. godine, a iznikao je kao prerađena inačica *Prvog gudačkog kvarteta* (1933.). Skladatelj, tada 27-godišnjak, praiizvedbu svog prvijenca doživio je u svibnju 1934. u izvedbi Zagrebačkog kvarteta na koncertu u Hrvatskom glazbenom zavodu. Partitura **Concertina** tiskana je 1957. i zasad je jedino dostupno izdanje djela koje je vrlo brzo nakon prvog koncertnog predstavljanja postiglo međunarodni uspjeh i često se izvodilo na hrvatskim i inozemnim pozornicama. Opisano je kao opus blizak majstorovu umjetničkom kredu čija jednostavna struktura »... odiše dahom zemlje«. Iako se radi o jedinstvenoj cjelini, partitura se može podijeliti u dva međusobno blisko vezana dijela. U prvom, pomalo melankoličnom, naročito dominiraju violina i viola solo. U drugom dijelu prisutne su značajke nacionalnog plesa koji se često pretapa u sjetnu temu sa samog početka skladbe. Djelo završava u briljantnom *briju* cijelog orkestra. Elementi glazbenog govora koji dotiču osobine nacionalne tradicije korišteni su vrlo rafinirano i podsjećaju na ranija ostvarenja Igora Stravinskog (zahvaljujemo skladatelju Željku Brkanoviću).

Akademik **Boris Papandopulo** (Honnef na Rajni, 1906. — Zagreb, 1991.), skladatelj, dirigent, pijanist i glazbeni pisac, nakon studija kompozicije kod Blagoja Berse na Muzičkoj akademiji, na preporuku Igora Stravinskog, 1925. odlazi na daljnje školovanje u Beč. Po povratku u domovinu, dirigent je brojnih pjevačkih zborova (osobito intenzivno razdoblje uz Hrvatsko pjevačko društvo *Kolo* i splitsko Glazbeno društvo *Zvonimir*), profesor na Gradskoj glazbenoj školi u Splitu, dirigent zagrebačke Opere, a u razdoblju od 1943. do 1945. i njezin ravnatelj te dirigent Simfonijskog orkestra Hrvatskog krugovala (danas Hrvatskog radija). Nakon II. svjetskog rata, u dva navrata na dužnosti je ravnatelja Opere u Rijeci (1946./'48 i 1953./'59.), a djeluje i kao operni dirigent u Sarajevu (1948./'53.), Zagrebu (1959./'65.) i Splitu (1968./'74.), odnosno kao stalni gost dirigent zagrebačkog kazališta »Komedijska« i Opere u Kairu. Od 1965. bio je redovni član JAZU (danas HAZU). U ranijem razdoblju djelovanja bavio se glazbenom kritikom i publicistikom.

Nadasve brojan opus s više od 400 djela, upućuje na mnogolikost sastava, skladateljskih tehnika velikih stilskih raspona, oblika i uopće načina glazbenog izražavanja. Kao umjetnik iznimne glazbene fantazije, lakoće stvaranja te jake stvaralačke discipline i osobnosti, svojemu je opusu trajno osigurao vitalnost u korpusu hrvatske glazbe 20. stoljeća. »Premda gotovo svaki od ideološko—estetskih smjerova njegova stoljeća shvaća kao podlogu o koju će se otisnuti odlazeći na nepoznat i opasan put traženja njezina odjeka u sebi samom, skladatelj se ipak ne priklanja ni jednoj stvarateljskoj školi... Ako bi pak trebalo izreći nekakvu definiciju, onda bi sažetak Papandopulova opusa valjalo potražiti u nekoj vrsti sinteze svih važnijih novih glazbeno—svjetskih utjecaja s ritmičko—melodijsko—harmonijskim značajkama hrvatskoga narodnog melosa (Dubravko Detoni).«

Sinfonietta za gudače, čiju je partituru objavio je Schott Music International, Mainz, pripada skupini najizvođenijih autorovih skladbi. Napisana je u 1938. u Splitu i iste je godine prvi put izvedena u Zagrebu. S pravom je nazivaju neoklasičnim ostvarenjem u kojemu virtuosno neodoljiva tonska igra pokreće gipki korpus gudačkog orkestra i njegovih instrumentalnih kombinacija. Prvi stavak *Intrada* skriva široko postavljenu fugu, jasne ekspozicije sa *strettom*, a odsjaj polifonije vješto se oslikava i u lirskoj *Elegiji*. Završnica s *Perpetuum mobile* vrtoglavo iskri različitim varijacijskim obratima (uglavnom) jednog motiva koji se širi, buja i u zanosnom tempu prolazi kroz sve instrumentalne dionice. »Preobilje zauzdano redom. Zorno je vidljivo na primjerku partiture koju je skladatelj

obilježio kao svoje »vlasništvo«. Čvrsti pravocrtni signali crnom olovkom zasijecaju nezaustavljivi protok tamo gdje valja istaknuti prepoznatljivost strukture; plave i crvene krivulje pasionatno zaokružuju oznake za ritam, dinamiku i agogiku. Iz ove se partiture vidi koliko Papandopulo uživa u zvuku vlastite glazbe, i ako senzualnost možda i nije protuargument za antiromantičnost, ona ipak jest... prilično sigurna zaštita ove glazbe od svakovrsne »patine dojučerašnje minulosti.« (dr. sc. Eva Sedak)

Varaždinski komorni orkestar, ovogodišnji dobitnik Nagrade *Orlando* za koncert održan u okviru Dubrovačkih ljetnih igara i Nagrade *Jurica Murai* za najbolju festivalsku interpretaciju na nedavno završenim 36. Varaždinskim baroknim večerima, danas nastavlja višegodišnju tradiciju komornog i orkestralnog muziciranja u Varaždinu, osobito jaku pedesetih i šezdesetih godina prošloga stoljeća. Nakon ukaza kojim je ukinut rad ondašnjega kazališnog orkestra, Grad Varaždin tek u samostalnoj Hrvatskoj konačno ostvaruje zamisao o orkestru kao trajnom sudioniku gradskog kulturnog života. Bila je to zasluga mnogih Varaždinaca, posebno profesionalnih glazbenika—gudača, članova uglednih zagrebačkih orkestara i pedagoga varaždinske glazbene škole. Svoju temeljnu djelatnost orkestar, na čelu s koncertnim majstorom Jožom Haluzom, ostvaruje kontinuiranom koncertnom sezonom u varaždinskom HNK (upravo je završila 12. sezonu) i redovitim sudjelovanjem na Varaždinskim baroknim večerima. Uz gostovanja u Sloveniji, Njemačkoj te Bosni i Hercegovini, stalni su gosti hrvatskih koncertnih dvorana. Orkestar je snimio dva nosača zvuka u suradnji s dirigentom Pavlom Dešpaljem (*Serenade Dvoraka i Suka*, 1998. i *Nokturno*, 2001.). U povodu desete obljetnice, u svibnju 2004., objavljena je monografija *Varaždinski komorni orkestar*, uz prigodni CD s nizom glazbenih ulomaka snimljenih na koncertima iz proteklih razdoblja. Iako vrlo često nastupaju bez dirigenta, njihovi gosti su ugledni dirigenti Pavle Dešpalj (ujedno i počasni član Orkestra), Milan Horvat, Kazushi Ōno, Marko Letonja, Vjekoslav Šutej, Uroš Lajović, Vladimir Kranjčević, Mladen Tarbuk, Ivo Lipanović, Zoran Jurančić, Ivan Repušić te solisti Ruža Pospiš—Baldani, Dubravka Tomšić—Srebotnjak, Dunja Vejzović, Višnja Mažuran, Monika Leskovar, Karmen Pečar, Renata Pokupić, Radovan Vlatković, David Geringas, Valter Dešpalj, Dora Schwarzberg, Branimir Slokar, Peter Soave, Stanko Arnold, Istvan Römer, Lovro Pogorelić i drugi. Uz stalnog koncertnog majstora, često surađuju s drugim koncertnim majstorima (Leon Spierer, Catherine Mackintosh, Taras Pečeny, Tamara Smirnova, Aleksandar Ivić, Boro Martinić, Mario Korunić, Latica Honda—Rosenberg). Orkestar je dobitnik Nagrade *Ivan Lukačić*

Varaždinskih baroknih večeri, Nagrade *Milka Trnina* Hrvatskoga društva glazbenih umjetnika i Plakete Grada Varaždina.

Akademik **Pavle Dešpalj** (Blato na Korčuli, 1934.), skladatelj i dirigent, studij kompozicije završio je u klasi S. Šuleka. Godine 1961. utemeljio je zadarske Glazbene večeri u Donatu. Početak njegove dirigentske karijere vezan je uz Simfonijski i Komorni orkestar RTZ–a (1962. – 1967., kasnije šef dirigent) te Operu i Balet HNK u Zagrebu. Od 1967. djelovao je u SAD–u (šef dirigent Floridskoga simfonijskoga orkestra i Opere u Orlandu), a po povratku u domovinu aktivan je kao šef dirigent Zagrebačke filharmonije i počasní šef dirigent Simfonijskoga orkestra HRT–a. Bio je glazbeni ravnatelj Dubrovačkih ljetnih igara i redovni profesor dirigiranja na Muzičkoj akademiji. U razdoblju od 1995. do 1998. djelovao je u Japanu u statusu profesora na tokijskome Nacionalnom sveučilištu za lijepe umjetnosti i glazbu (sada profesor *emeritus*) i dirigenta Tokyo Geidai filharmonije. Ravnao je mnogim europskim i američkim orkestrima te orkestralnim ansamblima na Dalekom istoku. Aktualni je šef dirigent Hrvatskoga komornog orkestra, počasni član Varaždinskoga komornog orkestra i umjetnički voditelj Splitskoga komornog orkestra. Intenzivno snima za radio, televiziju i diskografske tvrtke u Hrvatskoj i u inozemstvu. Potpredsjednik je HAZU.

Nedjelja, 12. 11.

12:00

Župna crkva Rođenja Marijina, Labin

GLAZBA ZA HARMONIKE

Harmonikaški orkestar *Stanko Mihovilić OKUD* – a »Istra«, Pula

Dirigent: **Damir Bužleta**

Program:

Rudolf Bruči

Sinfonietta za orkestar harmonika, udaraljki i elektroniume

Allegro molto

Largo, con gran espressione

Allegro moderato

Damir Bužleta

Poema pastorale za orkestar harmonika

Sanja Drakulić

Noli tangere* za orkestar harmonika

(praižvedba)

Rudolf Bruči (Zagreb, 1917. — Novi Sad, 2002.), skladatelj i pedagog, studij kompozicije završio je na Muzičkoj akademiji u Beogradu u klasi prof. Petra Bingulca, a potom se usavršavao na Akademie für Musik und darstellende Kunst u Beču. Od 1950. do 1955. djeluje kao korepetitor, šef zbora i član orkestra Novosadske opere, a od 1955. do 1974. godine direktor je Muzičke škole Isidor Bajić u Novom Sadu te direktor Novosadske opere. Jedan je od osnivača Akademije umetnosti u Novom Sadu, njezin prvi dekan (1974. – 1978.) te redovni profesor kompozicije i orkestracije. Bio je direktor Muzičkog centra Vojvodine u koji su bili uključeni Opera, Balet i Vojvođanska filharmonija. Član je Vojvođanske akademije nauka i umetnosti. Nakon 1991. živio je u Zagrebu. Pridruženi je član Društva autora i skladatelja Francuske.

*Komentar dirigenta Damira Bužlete uz izvedbu: »Sinfonietta za orkestar harmonika, udaraljke i elektroniume, pionirski je uradak za ovakav tip ansambla i mnogim autorima kasnije je poslužio kao uzor u pisanju srodnih skladbi. Nastala je na poticaj dirigentice novosadskog orkestra S. Marinković za vrijeme skladateljeva djelovanja u Novom Sadu i doživjela je mnoge izvedbe. Posebnost partituri daje upotreba elektroniuma, elektronskog instrumenta vrlo samosvojnih boja i zvukova koji mogu podsjećati na klasične puhačke instrumente. U prvom stavku *Allegro molto* podijeljenom u tri kontrastne cjeline, elektronium ima solističku ulogu koja se vješto i suptilno izmjenjuje s tutti zvukom orkestra čime se postiže različitost kolorita i atmosfere stavka. U prvom dijelu, kroz igru jednog ritmičkog motiva, a javlja se u svim dionicama, gradi se vrlo agresivna dramatika do gotovo katastrofične kulminacije. Nagovještaj katastrofe naglašava nemirna tema u visokom registru harmonike. Središnji dio stavka predstavljaju blokovi disonantnih intervala, također u visokom registru koji stvaraju osjećaj nemira i tjeskobe. Oštrom i pomalo oporom zvuku harmonike skladatelj vrlo odlučno suprotstavlja toplinu zvuka elektronijuma podcrtana dubokim i tromim registrom bas harmonike. Upotrebom ponovo istog ritmičkog motiva, ali neznatno melodijski varirana te harmonizirana u dur kvintakordima, završni dio stavka donosi preobraženu početnu glazbenu misao i završava potpunim smirenjem.*

Largo, con gran espressione donosi mirnu atmosferu u dijalogu dvije dionice (građene polifonim postupcima) u koji se postupno upliću i ostale, a završetak je u homofonom slogu prozračne harmonije. Drugi dio stavka, ponovo polifonim postupcima, rastvara početnu temu nastupima dvanaest solista te završava mirnim akordom u širokom slogu kojim skladatelj kao da naglašava jedinstvo različitih motiva. U završnom stavku *Allegro*

moderato naizmjenično se koristi homofona i polifona tehnika. Razigrani, vedri, gotovo dječje nevin motiv varira se kroz sve dionice koji u središnjem dijelu prerasta u jasnu optimističku temu. Međutim, tema, sada donesena kao *stretta*, djeluje poput dječje rugalice, ali ipak nevine i čiste.«

Damir Bužleća (Pula, 1958.), skladatelj, dirigent i pedagog, nakon privatne poduke kod prof. S. Zlatića diplomirao je na Pedagoškom fakultetu u Puli (klasa prof. M. Brajkovića). Dirigiranje je istodobno učio kod D. Prašeljca. Od rane mladosti vezan je uz harmonikaške ansamble, kao član (kasnije umjetnički voditelj), a u suradnji sa Stankom Mihovilićem osniva i vodi Kvartet elektroniuma te Kvartet harmonika s kojim je osvajao nagrade na hrvatskim i međunarodnim natjecanjima. Od 1989. dirigent je Harmonikaškog orkestra *Stanko Mihovilić OKUD*—a »Istra«. Također vodi Zbor KUD—a *Matko Brajša Rašan* i zbor KUD—a *Kuje* iz Ližnjana. Tajnik je Stručnog odbora Međunarodnog susreta harmonikaša i voditelj Međunarodne ljetne škole harmonike, čije je osnivanje potaknuo 1992., te član mnogih prosudbenih stručnih tijela. Bavi se pedagoškim radom te aranžira i komponira skladbe pretežno za harmonikaške orkestre i pjevačke zborove.

Komentar skladatelja uz izvedbu: »Poema pastorale nadahnuta je veličinom, snagom i moći, kao i nepredvidljivošću prirodnih pojava. Građena je po uzoru na djela pisana u razdoblju romantizma. Podijelivši je u pet većih cjelina, različitih po karakteru i ugođaju, pokušao sam opisati glazbenim jezikom vlastiti odnos prema neprestanim prirodnim mijenama, stalnim, a opet dinamičnim, uzbuđujućim, tako skladnim i veličanstvenim, počesto do ushita ili ganutosti. Skladba je pisana homofonim tehnikama, gdje harmonija i ritam samo podcrtavaju trenutna raspoloženja opisana temom ili motivom.«

Sanja Drakulić (Zagreb, 1963.), skladateljica, pijanistica i pedagoginja, studij glasovira završila je na Muzičkoj akademiji, a usavršavala se u Nici, Weimaru, Parizu i Moskvi. Kompoziciju je studirala na École Normale de Musique A. Cortot u Parizu, Hochschule für Musik und darstellende Kunst u Beču, Muzičkoj akademiji u Zagrebu te Konzervatoriju P. I. Čajkovski u Moskvi gdje je magistrirala i doktorirala. Studirala je muzikologiju i orgulje. Na istom Konzervatoriju djelovala je dvije godine kao asistent na Odjelu za kompoziciju. Od 1995. predavala je na Visokoj školi za glazbenu umjetnost Ino Mirković (kasnije prodekanica). Sada je izvanredna profesorica na Umjetničkoj akademiji Sveučilišta J. J. Strossmayera u Osijeku. Održava

međunarodne tečajeve i seminare iz kompozicije i teorije glazbe. Članica je Saveza kompozitora Rusije te Britanske akademije skladatelja i pjesnika. Bila je voditeljica Glazbene tribine Pula, a 2006. pokrenula je novu međunarodnu manifestaciju *MusicOpen*.

Komentar skladateljice uz praižvedbu: »Skladba **Noli tangere** nastala je na poticaj dirigenta Damira Bužlete za praižvedbu na ovogodišnjoj Tribini i napisana je za pulski Harmonikaški orkestar *Stanko Mihovilić*. Skladba je jednostavačna. Izvodi se uznemireno i hirovito. U uvodnom dijelu, u kojemu tutti akordi zvuče forte, nalazi se jezgra iz koje izrasta cijela skladba. Nakon pauze iz pianissima kreće kanon. Njemu se zatim pridružuje još jedan kanon. Slobodni glas u dionici bas harmonika vodi prekidu kanona. Faktura se mijenja. Skladbu zaključuje kanon u kojemu sudjeluje cijeli orkestar u forte dinamici.«

Harmonikaški orkestar Stanko Mihovilić OKUD—a »Istra« Pula djeluje od 1959. i nosi ime Stanka Mihovilića, utemeljitelja i dugogodišnjeg dirigenta ansambla. Iste godine osnovana je i Organizacija kulturno—umjetničkih djelatnosti (OKUD) »Istra« kao najveće nacionalno harmonikaško središte. Po osvojenim nagradama, medaljama, diplomama i priznanjima na relevantnim svjetskim natjecanjima i festivalima, riječ je o najtrofejnijem harmonikaškom orkestru u Hrvatskoj (grand prix Castelfidardo, Erbezzo, Klingenthal, Prag, Strasbourg). Njegovi su članovi mladi glazbenici — srednjoškolci, studenti i akademski umjetnici, ali i instrumentalisti amateri. Od 1989. Orkestar vodi dirigent Damir Bužleta i u tom razdoblju intenzivirani su međunarodna suradnja i inozemna gostovanja (europske zemlje, SAD, Kanada) te proširen repertoar s izvornim skladbama pisanima za orkestar harmonika, obradama te djelima suvremenih hrvatskih skladatelja. Česti gosti Orkestra su dirigenti i solisti iz Austrije, Italije, Slovenije, SAD—a, Rusije i Ukrajine. U njihovoj organizaciji već se niz godina održavaju Međunarodni susreti harmonikaša (četiri solističke, tri komorne i orkestralna kategorija), Međunarodna ljetna škola čiji su voditelji inozemni i hrvatski stručnjaci te Izbor za Svjetski trofej harmonike. OKUD i Orkestar nagrađeni su Nagradom Grada Pule za osobita umjetnička postignuća. Uz radijske i televizijske snimke, Harmonikaški orkestar *Stanko Mihovilić* objavio je dva nosača zvuka.

43. Glazbena tribina Pula

43. Glazbena tribina Pula 2006. — Skladatelji (prema redoslijedu izvedbi):

Stjepan Šulek
Igor Kuljerić
Stanko Horvat
Vlado Sunko
Mirela Ivičević
Ivan Božičević
Mirko Krstičević
Grigorij Frid
Anđelka Bego Šimunić
Branko Okmaca
Zdravko Lončarić
Massimo Brajković
Berislav Šipuš
Milo Cipra
Ivan Brkanović
Boris Papandopulo
Rudolf Bruči
Damir Bužleta
Sanja Drakulić

43. Glazbena tribina Pula 2006. — Glazbenici (prema redoslijedu izvedbi):

Ivan Novinc, violina
Srebrenka Poljak, glasovir
Gudački kvartet Porin
Zbor HRT
Tonči Bilić, dirigent
Valentina Fijačko, sopran
Martina Gojčeta Silić, mezzosopran
Ivo Gianni Gamulin, tenor
Luciano Batinić, bas
Mario Penzar, orgulje
Tomislav Kovačić, udaraljke
Božidar Rebić, udaraljke
Pavica Gvozdić, glasovir
Tvrko Sarić, gitara
Gudački kvartet Sebastian
Splitski komorni orkestar
Saša Britvić, dirigent
Željko Milić, klarinet
Silvana Milišić Šoša, oboa
Ivan Božičević, glasovir
Zoran Velić, glasovir
Darko Grappone, vibrafon
Oliver Mandić, glockenspiel
Ksenija Sanjković, sopran
Berislav Arlavi, glasovir
Josip Nalis, dirigent
Krešimir Ferencina, viola
Renata Penezić, flauta
Krunoslav Babić, tuba
Riccardo Luque Perdomo, fagot
Vitalij Munťjan, harmonika
Ratko Vojtek, klarinet
Katarina Krpan, glasovir
Tvrko Sarić, gitara
Petrit Čeku, gitara
Zagrebački kvartet saksofona
Varaždinski komorni orkestar
Pavle Dešpalj, dirigent
Harmonikaški orkestar *Stanko Mihovilić*
OKUD – a »Istra« Pula
Damir Bužleta, dirigent

43. Glazbena tribina Pula 2006. ostvarena je uz potporu i u suradnji sa sljedećim ustanovama:

Ministarstvo kulture Republike Hrvatske
Gradski ured za obrazovanje, kulturu i šport Grada Zagreba
Grad Pula

Turistička zajednica Grada Pule
Arena Tunist — Histria Hotel
Dom hrvatskih branitelja, Pula
Filozofski fakultet, Pula
Crkva sv. Franje, Pula
Circolo — Zajednica Talijana, Pula
Župna crkva Rođenja Marijina, Labin

Zahvaljujemo na pomoći OKUD—u »Istra«, Pula i Istarskom narodnom kazalištu — Gradskom kazalištu Pula.

Nositelj manifestacije:
Hrvatsko društvo skladatelja

Produkcija:
Cantus d.o.o.

Nakladnik:
Cantus d.o.o.

Za nakladnika:
Mirjana Matić

Tekstovi:
Dokumentacija Cantusa d.o.o. i osobna dokumentacija umjetnika

Likovno oblikovanje:
Luka Gusić

Tisak:
Flyer

Zagreb, studeni 2006.

